

ΕΤΟΣ Β΄.

Ἀθῆναι, τῆ 1—15 Ἀυγούστου 1899.

ΑΡΙΘ. 13—14.

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ

Περνάει ὁ ποιητής.

Μαργαρίτες καὶ λεμονάνθια, καὶ οἱ μικροκάμωτες μουσιές, τῆς Βεγγάλης τὰ ρόδα, τὰ χρυσὰ σπάρτα τῶν ἀγρῶν, τῶν κήπων τὰ πολυφροντισμένα χρυσάνθεμα τοῦ ἀπλώνου παρακαλεστικά τὰ χεράκια τους.

Τὰ γαλανὰ τάνθάκια τῶν περιπλοκάδων, σικροφαλωτὰ στοὺς τοίχους καὶ στὰ παράθυρα, τὰ ὀλόρθα κρίνα σὰν ὀλάσπρα πνεύματα στὰ μαύρα μνήματα παράπλευρα, τοῦ ἀπλώνου παρακαλεστικά τὰ χεράκια τους.

Καὶ τῶν θερμοκηπίων τὰ πορφυρογέννητα, καὶ οἱ ἀνανθοὶ φύκοι, τὰ χαμομήλια, χλωμὰ χαμόγελα τῆς πρασινάδας, καὶ αὐτὲς οἱ παπαροῦνες μισοκρυμμένες πίσω ἀπὸ τὰ κλήματα μετῆς ντροπῆς τῆ φλόγα, τῶν βράχων οἱ ἀνεμώνες, τῶν λιμνῶν τὰ νούφρα, τοῦ ἀπλώνου παρακαλεστικά τὰ χεράκια τους.

Ἀπὸ τῆς βραχίεως καὶ ἀπὸ τὰ περιβόλια, ἀκουμπισμένα στῶν μαρμαρένιων λιακωτῶν τὰ στυλώματα, μυριοχάδευτα στυλίδια, τῶν ἀρχοντόσπητων, τῶν καλυβιῶν ρομπίνια καὶ λυγνιτάρια, παιδιὰ τοῦ ἡλίου, τῶν ἴσκιων ἀναθρέμματα, ἀκριβογέννητα τῆς πλάσης καὶ τῆς τέχνης ἀκριβοκάμωτα, τῶν ἐρώτων σκορπίσματα καὶ τῶν θανάτων σωριάσματα, κάθε λογιῆς, κάθε ὠμορφιάς, κάθε μοίρας ἄνθια καὶ ἀνθάκια τοῦ ἀπλώνου παρακαλεστικά τὰ χεράκια τους.

Στὰ δένδρα καὶ στὰ κλαδάκια τους ἐπάνω σφιγτοδεμένα ὀλιάνοιχτα, σὰ μάτια ποῦ ποτὲ δὲ θὰ κλειστοῦν σὰ δαχτυλίδια ποῦ ἀρραβώνισαν τὴν Καλλονὴν μετὴν Ἀθηνασίαν, ἢ, θερισμένα, καὶ βασιλεύοντες μετὴν δοξα τῶν ἡλίων στῶν ποτηριῶν τὰ κρονόερα, στὰ φαρφουρένια βάθη τῶν ἀνθογαλιῶν, στὰ ρυθμικὰ δεσίματα τῶν μπουκέτων, τοῦ ἀπλώνου παρακαλεστικά τὰ χεράκια τους.

Καὶ ὁ ποιητὴς περνάει περνάει σὰ νὰ μὴν ἀγναντεύῃ τὰ πλωμένα τὰ χεράκια, σὰ νὰ μὴν αἰσθάνεται τὰ παράκαλαι, σὰ νὰ μὴ βλέπῃ τίποτε ἀπ' αὐτὰ.

Ἀδιάφορος, ἀμίλητος, ἀκατάδεχτος περνάει ὁ ποιητής.

Πέρα καὶ ὀλόμικρα στὰ γνώριστα τὰ ξένα, πέρα καὶ ὀλόψηλα στὰ λπειὰ τὰ τετράψηλα βουνά, στέκεται σὰν ἀστρογειτόνισσα ἢ ἀπάτητη κορφή. Καὶ κάπου ἐκεῖ σ' ἓνα φαράγγι τρίσβαθο φτυρώνει τὸ ἄφταστο, τὸ ἀθέριστο, τὸ ξένο, τὸ παράξενο λουλοῦδι.

Ὁ ποιητὴς τὸ ξέρει τὸ λουλοῦδι αὐτό, τὸ ξέρει τὸ λουλοῦδι. Δὲν τὸ θυμᾶται τὸ νόμῳ του, καὶ ἂν τὸ θυμηθῇ, δὲν τοῦ ἔρχεται στὰ χεῖλη νὰ τὸ πιάσῃ, αὐτὸς ποῦ πιάνει καὶ σφιγτοκρατεῖ τὴν Ἀρμονίαν.

Στὸ δρόμο ποῦ ὄνειρεύεται πῶς τὸν φέρνει πρὸς ἐκεῖνο τὸ λουλοῦδι, σέρνει τὰ κουρασμένα πόδια ὁ ποιητής. Τὰ χεῖρα, τώρα αὐτὸς τὰ πλώνει παρακαλεστικά σ' ἐκεῖνο τὸ λουλοῦδι. Τὸ ξένο θέλει τὸ λουλοῦδι τοῦ ὀλόμικρου καὶ ὀλόψηλου βουνοῦ.

Ἄλλὰ τὸ ξένο τὸ λουλοῦδι τοῦ ὀλόμικρου καὶ ὀλόψη-

λου βουνοῦ χεράκια δὲν ἔχει ἐκεῖνο γιὰ νὰ τὰ πλώσῃ παρακαλεστικά, καθὼς τὰ πλώνουν τὰλλα. Καὶ ἀμίλητον, ἀδιάφορο, ἀκατάδεχτον, ἀνθίζει τὸ λουλοῦδι τὸ ἀνερώτευτον.

Κωστής Παλαμάς

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

I

Κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους στρατὸς, κατὰ τὴν ἀκριβῆ σημασίαν τῆς λέξεως δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας. Τὰ πανάρχαια μοναρχικὰ κράτη τῶν Ἀσυρίων ἢ Αἰγυπτίων συνεκρότησαν ὡς ἀναφέρουσι τὰ ἱστορικὰ αὐτῶν μνημεῖα κρατικὰς καὶ πολυαριθμοὺς στρατικὰς καὶ

αἰτινας ἀναμφίβολως ἦσαν ἢ ἀπόρροια εὐρώστων ὀργανισμῶν, ἀλλ' αἱ ἑλληνικὴ πολιτεία, δὲν ἐκέκτηντο τὸ τοιοῦτον ὡς ἀναφέρει ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου, τὸ μόνον σωζόμενον μνημεῖον ἐξ οὗ δυνάμεθα νὰ ἀρυσθῶμεν ἀκριβεῖς περὶ αὐτοῦ πληροφορίας. Οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τοὶ κύριον μέλημα καὶ ἐνασχόλησιν εἶχον τὸν πόλεμον, δὲν ἐκέκτηντο ὀργανωμένους στρατίας. Περὶ τοὺς ἀνακτας συνήρχοντο οἱ ἐνοπλοὶ, οἱ ἀποτελοῦντες καὶ τὴν φυλὴν, καὶ ἀπετέλουσαν τὸν στρατόν. Ἐὰν δὲ ποὺ ἐξεστράτευον ἀπὸ κοινοῦ πολλοὶ ἀνακτες, οὐδεμία συνοχὴ ὑπῆρχε τῶν ἐκστρατεύσαντων. Οἱ κατὰ τῆς Τροίας ἐκστρατεύσαντες Ἕλληνες, κατὰ τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Θουκυδίδην ὑπολογίζονται εἰς 102,000 ἄνδρας, οἵτινες ὅμως ἦσαν συνάθροισις μαχητῶν καὶ οὐχὶ στρατὸς, διότι ἔλειπε πᾶν συστατικὸν αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἰλιάδος μνημόνευον ὅτι οἱ κατὰ τῆς Τροίας ἐκστρατεύσαντες Ἕλληνες ἐπεχείρησαν τὴν ἐκστρατείαν ἄνευ προδιαγεγραμμένου σχεδίου, καὶ χωρὶς νὰ κέκτηνται τὸν ἀπαιτούμενον στρατιωτικὸν ὀργανισμόν. Ἀλλ' ὡς ἀφίκοντο εἰς τὴν Τροίαν, ἔσυραν τὰς νῆας εἰς τὴν ξηρὰν καὶ τὰς ἐτοποθέτησαν κατὰ στοίχους, σχηματίσαντες δι' αὐτῶν ὁδοὺς καὶ ἀγοράν, πρὸ δὲ τῶν πρῶτων τῶν τελευταίων νηῶν κατεσκευάσαν χαράκιμα προστατευόμενον ὑπὸ τάφρου. Κατὰ τὰς συμπλοκάς οἱ διάφοροὶ λαοὶ ἀπέτελουν διακεκριμένους ὀμάδας, παρατασσομένας ὀπισθεν τοῦ ἀνακτός των!

Ὁ μαχηταὶ οὗτοι εἶχον ἀτελῆ ὀπλισμόν, οἱ ἀνακτες τῶν εἶχον τοιοῦτον, διακρινόμενον ὅμως διὰ τὴν τελειότητα καὶ πολυτελείαν αὐτοῦ. Οὕτως ἔφερον πολυτελεστάτας κνημίδας, θώρακα χαλκοῦν ἀποτελούμενον ἐκ δύο μερῶν τοῦ προφυλάττοντος τὸ στήθος καὶ τοῦ προφυλάττοντος τὰ νῶτα ὑπὸ τὸν θώρακα ἔφερον τὴν μίτραν, πρὸς συγκράτησιν δὲ αὐτοῦ τὸν ζώστῆρα, τὰ δὲ ὄπλα τῶν συνίσταντο ἐκ τοῦ δόρατος ὅπερ ἐκαλεῖτο ἔγχος, ἐγγεῖη, αἰχμὴ καὶ μελίη, ἐκ τοῦ ξίφους, κλυομένου ἄορ, καὶ φάσγανον, τιθεμένου ἐντὸς τοῦ κούλεοῦ καὶ ἀναρτωμένου δι' ἄορτῆρος,

εκ της ασπίδος καλουμένης σάκος και λαισηνίον και εκ του κράνου, όπερ έκαλείτο κυνή, κόρυς, πήληξ και τρυφάλεια.

Κατά την μάχην οι μὲν πρυλέες, ως έκαλουτο οι μαχηταί, παρετάσσοντο γενικώς εις άραιάν τάξιν, ρίπτοντες κατά του έχθρου βροχήν βελών ακοντίων και λίθων, οι δέ άνακτες και οι λοιποί άρχηγοί επέβαινον των άρμάτων των, συρομένων υπό δύο ή τριών ίππων, ενώ δέ ο ήνιοχος διηύθυνε το άρμα, ο έπ' αυτού επιβαινων έσκωπε και ήπειλει τους αντιπάλους, προκαλών τον άνδρείοτερον αυτών εις μονομαχίαν. Ο πολεμος ως διεξήγετο εν Τροίη δεικνύει την νηπιώδη κατάστασιν της πολεμικής τέχνης. Οι Άχαιοί μεθ' έλην την διαφημιζομένην άνδρείαν των ήσαν άδέξιοι προς διευθυνσιν πολιορκίας. Επιμελητείς έστερούντο καθ' ολοκληρίαν, έκαστος δέ ώφειλε να προμηθεύηται τά προς το ζήν μόνος του, προς τούτο δέ έστηνον ενέδρας, διήρπαζον τάς άγροικίας και έπραττον παν ό,τι δύναται να πράξη άνθρωπος μη έχων τί να φάγη.

Από της Ζ' έκατονταετηρίδος Π. Χ. επήλθεν ολοκληρής μεταβολή κατά τε τον οργανισμόν του στρατού και τον τρόπον του μάχεσθαι. Η εισβολή των Δωριέων και αι άλλεπάλληλοι αυτών νίκαι άνέτρεψαν τάς ήρωϊκάς παραδόσεις και έπέφερον την μεταβολήν ταύτην αναδείξασαι αυτούς πρότυπον στρατιωτικού οργανισμού. Τα άρματα άντικατέστησε το ίππικόν και τούτο ουχι άμέσως και εν πάσαις ταίς έλληνικαίς χώραις, διότι βλέπομεν ότι πλην των έλληνίδων πόλεων της Μικράς Άσίας, της Θεσσαλίας, της Βοιωτίας και της Ευβοίας, το ίππικόν μόλις κατά την Ε' ή Δ' έκατονταετηρίδα αποτελεί άναπόσπαστον μέρος του στρατιωτικού οργανισμού των έλληνικών πολιτειών. Ούτως εν Μαραθώνι και Πλαταιαίς κατά την μαρτυρίαν του Ηροδότου ο έλληνικός στρατός έστερείτο καθ' ολοκληρίαν ίππικού, οι δέ όλίγοι ίππεις, ους ο αυτός αναφέρει, έχρησίμευον ως άγγελιαφόροι, εν Σπάρτη δέ μέχρι του 424 Π. Χ. δέν υπήρχε ποσώς ίππικόν.

Κατά τον Άριστοτέλη ο στρατιωτικός οργανισμός, κατά τους μετα την εισβολήν των Δωριέων χρόνους, έχρησίμευεν ως βάσις του πολιτικού τοιούτου. Ούτως εν Μυκηναίαις τη επί Μενάνδρω, εν Καλιφώνι, εν Κύμη, εν Χαλκίδι και Ερετρειά, ως και εν Αθήναις και Σπάρτη υπήρχεν έκπαλαι άριστακρατία ίππέων, εν δέ ταίς δωρικής χώραις και όπλιτών τοιούτη. Ο εν έστρατεία στρατός κατά τους χρόνους τούτους άποτελείτο εκ των όπλιτών, των ψιλών και των ίππέων. Και οι μὲν όπλιταί άπετέλουσαν το κύριον συστατικόν παντός στρατού στρατολογούμενοι εκ των πρώτων τάξεων των πολιτών, και σχηματίζοντες τον έθνικόν στρατόν πάσης πολιτείας. Οι ψιλοί καλούμενοι και γυμνήται, κατείχον εν τοίς άρχαίοις στρατοίς την αυτήν θέσιν, ήν κατά τους σημερινούς τοιούτους κατέχουσι τά έλαφρά σώματα. Οι οικούντες εν Αίτωλίας, Ακαρνανίας, Βοιωτίας και Σικελίας, ήσαν φυσικοί ψιλοί, μεταξυ αυτών δέ ή των υποτελών λαών ως και των μετοίκων ή των πτωχών πολιτών των άπολεσάντων τά πολιτικά αυτών δικαιώματα έστρατολογούντο ούτοι.

Η τακτική των χρόνων τούτων όλίγον περήλασε της ήρωϊκής. Οι όπλιταί συντεταγμένοι κατά φάλαγγας έχούστας λίαν άνεπτυγμένον μέτωπον και έλάχιστα πυκνόν επιτρέπον όπως οι πλείστοι των στρατιωτών μετέχωσι της συμπλοκής άπ' ευθείας, εξώρμων κατά του έχθρου εν βοή. Από του Πελοποννησιακού όμως πολέμου, και ιδίχ από της καθόδου των Μυρίων και των επενεργησών τροποποιήσεων υπό του Αθηναίου στρατηγού Ιφικράτους και του Θεβαίου Επικμηώνωδα επήλθε μεγάλη μεταβολή εις την τακτικήν, έλαττωθείσης της μεγάλης σπουδαιότητας των όπλιτών και κλονισθείσης επί το τε-

λειότερον της συμμετοχής εις την συμπλοκήν των έλαττωμένων σωμάτων και του ίππικού.

Ο στρατιωτικός οργανισμός των έλληνικών Πολιτειών κατά τους χρόνους τούτους έστηρίζετο επί των εξής άρχών.

α' Πάς πολίτης υπέκειτο εις στρατιωτικήν υπηρεσίαν κατά τε ζην και κατά θάλασσαν καθ' όλον αυτόν τον βίον, κυρίως δέ από του 18-60 έτους της ηλικίας του. Αί απαλλαγαι ήσαν έλάχισται, ρητώς όρίζόμεναι υπό του νόμου και έχουσαι κύριον λόγον το συμφέρον του Κράτους.

β' Έκαστος πολίτης, ενήλικος γενόμενος, κατεγράφετο εν τω Μητρώφ, επί δύο δέ έτη εξεπαιδευετο και έγυμναζετο εις τά στρατιωτικά. Έκτότε ήτο υπόχρεως να προσέλθη εις πᾶσαν ποσόκλησιν. Εν πολέμω ψήφισμα Δήμου ή της γερουσίας διέτασε την επιστράτευσιν και ώριζε τον αριθμόν των καλουμένων εις τά όπλα ως και τάς κληθησομένας ηλικίας, έννοητέον δέ ότι συνήθως επεστρατεύοντο αι τελευταίαι ηλικίαι, ήτοι οι νεώτεροι.

γ' Έκαστος έστρατολογείτο κατά την ηλικίαν του και κατά την άστικήν τάξιν, εις ήν άνήκει.

δ' Έκαστος πολίτης πλην του φόρου του αίματος ύπήγετο και εις πολεμικήν εισφοράν, αναλόγως της περιουσίας του.

ε' Οι πλουσιώτεροι πλην της προσωπικής των υπηρεσίας υπεχρεούντο και εις ειδικάς τινας λειτουργίας, ως την συντήρησιν ίππου κτλ.

ς' Οι φόρου υποτελείς λαοί και οι εν τη πολιτεία οικούντες ξένοι υπεχρεούντο εις στρατιωτικήν υπηρεσίαν, κατατασσόμενοι είτε εν τω έθνικώ στρατώ, είτε άκριβρίζοντες ειδικά στρατιωτικά σώματα ή επικουρικά.

ζ' Οσάκις ή Πολιτεία εύρισκετο εις δεινάς περιστάσεις, εξηναγκάζετο και έστρατολόγει τους δούλους, ή προσελάμβανε μισθοφόρους, προπάντων διά τά έλαφρά σώματα. Πάντοτε όμως εις τον στρατόν υπηρέτων προ πάντος άλλου οι πολίται.

Τοιούτος ο γενικός χαρακτήρ του στρατιωτικού οργανισμού των έλληνικών πολιτειών κατά τους ιστορικούς χρόνους και ιδίχ κατά την Ε' ή Δ' έκατονταετηρίδα π. Χ. Απασαι όμως έπροθυμοποιούντο να μιμνήσκωνται τάς δύο μεγάλας πολιτείας των Αθηναίων και των Σπαρτιατών, αιτινες διεδραμάτισαν το πρωτεύον πρόσωπον εν τη έλληνική ιστορία.

Βασίλ. Βέργος

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΕΛΑΙΟΥ

Είναι πεπληνημένη ή επικρατούσα γνώμη, ότι τά έλαια της Ελλάδος, όπως παρασκευάζονται, δύνανται να γίνονιν άριστα, εάν υποστώσι την κατεργασίαν του φιλτραρίσματος ή καθαρισμού. Οι ούτω φρονούντες πιστεύουν εκ πεποιθήσεως, ότι Ιταλοί έμποροι προμηθευόμενοι έλληνικά έλαια τ' αποστέλλουσιν ενταύθα, άφου τά καθαρίσουν, και τά πωλούν πολύ ακριβά, ως άριστης ποιότητος! Απορούν δέ μάλιστα, διατί δέν εύρεθη, έως τώρα, Έλλην να κάμη την άπλήν και επικερδή ταύτην επίτηρησιν, της μετατροπής δηλαδή των μετριάς ποιότητος έλαιων εις άριστήν, διά της μεθόδου του καθαρισμού. Η επιχείρησις όντως θά ήτο επικερδής, καθ' όσον ή άξία κοινού έλαιού θά έδιπλασιάζετο και έτριπλασιάζετο. Η γνώμη αυτή, ως είπομεν άρχόμενοι, είναι πεπληνημένη, καθώς θά δειχθί εκ των ακόλουθων. Ο διύλισμός ή κα-

θαρισμός του έλαιού είναι μία έργασία μηχανική σκοπούσα ν' άφαιρήσθ τας εν αυτώ αιωρούμενας στερεάς ουσίας, αιτινες θολώνουν το έλαιον. Έπομένως, αν έλαιόν τι ήτο φαγγόν ή πράσινον πρό του διύλισμού, θά ήνε τοιούτον και μετά την κατεργασίαν ταύτην, ήτοι καλής ποιότητος.

Η παρασκευή εντεύθεν εκλεκτών έλαιών, ως εκείνων της Ιταλίας των γνωστών υπό τ' όνομα olii crudi, δέν όφείλεται εις τον καθαρισμόν, άλλ' εις έφαρμογήν μεθόδου, άγνωστου άτυχώς παρ' ήμιν, και εις προσυλάσεις, ως πρέπει να λαμβάνη, υπ' όφιν ο έλαιοκόμος κατά την παρασκευήν και την διατήρησιν του έλαιού. Η καλή ποιότης του έλαιού δέν εξαρτάται μόνον εκ του τρόπου της εξαγωγής αυτού, αλλά και εκ της ποιότητος του εδάφους ενθα είναι πεφυτευμένοι αι έλαία, της ποικιλίας της έλαίας, και της εποχής της συλλογής του καρπού. Έαν παρ' ήμιν εισήγοντο αι περωτισμέναί μεθοδοί της έλαιουργίας, τά έλαια της Ελλάδος θά έβελτιούντο σημαντικώς, έπαρχίαι δέ τινες θά παρήγαγον τοιαύτα, έσάμιλλα των πεφημισμένων της Ευρώπης, ως άπεδείχθη διά του μεγάλου έλαιουργείου ή «Αθηνα», όπερ παρήγαγε πέρυσιν, διά πρώτην φοράν εν Ελλάδι, υπό τάς οδηγίας ειδικού επιστήμονος έλαιουργού, υπ' έμού δηλονότι, ποσότητα τινά έλαιού, δυναμένου να παραβληθί εντελώς προς τά καλλίτερα Ευρωπαϊκά. Το έλαιον τούτο παρήχθη εν τη έπαρχία Επιδάουρου Λιμνηράς, περαν της Μονεμβασίας, παρ' την ακτήν Ψηριά, και ακριβώς εν τη θέσει Λιθάδια της περιφερείας Γοπαλτί.

Τά γνωστά παρ' ήμιν άγουρέλαια και το της Κηφισσίας είναι σχετικώς τά καλλίτερα έλαια, έφ' όσον δέν παρασκευάζονται επιστημονικώς τοιαύτα, άλλ' άνήκουν και ταύτα εις την κλάσιν των κοινών φαγγισίων, διότι κέκτανται πάντα τά χαρακτηρίζοντα τά έλληνικά έλαια έλαττώματα.

Επί του προκειμένου. Δι' όσα είπομεν άνωτέρω δέν πρέπει να νομίση τις ότι ο διύλισμός είναι περιττή έργασία.

Απεναντίας είναι άναγκαία και πρέπει να γίνηται δι' όλα τά έλαια, κοινά και εκλεκτά, επειδή δι' αυτής καθίστανται ταύτα βευστότερα και διαυγέστερα και έπομένως συντελεί, ώστε των μὲν κοινών να μειή τά έλαττώματα, των δ' εκλεκτών finissimi ν' αυξάνη τάς αρετάς.

Ο καθηγητής κ. Antonio Alois λέγει, ότι το έλαιον και μετά την αποχώρησιν του εκ του φυτικού υγρού, κοινώς ληγοζοίμι ή λάντουρο, περιέχει μεγάλην ποσότητα διαφόρων στερεών ουσιών, αιτινες θολώνουν αυτό και επιδρῶσιν επιβλαβώς επί του χρώματος αυτού. Όθεν πρέπει ν' αποχωρισθί των ουσιών τούτων, όπως προληφθί πᾶσα αλλοίωσις του έλαιού και άποκτήσθ διαύγειαν, χάριν του έμπορίου και της καταναλώσεως. Γίνεταί δέ ο καθαρισμός των φαγγισίων έλαιών διά της μεταγίσεως, ότε το έλαιον μένει χρόνον τινά εν ήρεμίαι, ή διά διύλιστηρίου ή διά φυτικών οξέων. Έλαιοκόμοι τινές έφαχλμένως προτιμούν να καθαρίζουν τά έλαιά των διά της μεταγίσεως και ουχι διά διύλιστηρίου, νομίζοντες, ότι το διύλιστήριον και πρό πάντων του βάμβακος, εκθέτει το έλαιον εις την επιδρασιν του άέρος. Το αντίθετον άληθεύει. Τά διύλιστήρια, επειδή είναι το πλείστον κεκλεισμένα, έμποδίζουν άκπως την μετά του άέρος έπαφην του έλαιού και εξ' άλλου το καθαρίζουν τελειότερον και ταχέως, προς έμπορικην ώφέλειαν, τούθ' όπερ δέν έπιτυγχάνεται διά της μεθόδου της μεταγίσεως, ήτις απαιτεί χρόνον μακρόν και είναι έπομένως ακατάλληλος για μεγάλης ποσότητας έλαιού. Τά διύλιστήρια ποικί-

λουν και κατά το σχήμα και κατά τά συστήματα, άνολόγως των κατασκευαστών. Θά περιγράψωμεν ενταύθα εν διύλιστήριον διά μικράς ποσότητας έλαιού ή μάλλον εν διύλιστήριον δι' οίκογενείας.

Τούτο συνίσταται εκ κυλίνδρου εκ λευκοσιδήρου ή τσίγκου διαμέτρου 0,20-0,30 και ύψους 0,30-0,50 κατά την βάσιν κωνικού. Έσώθεν του κυλίνδρου, όπου ούτος την βάσιν κωνικού. Έσώθεν του κυλίνδρου, όπου ούτος λίγγει, τίθεται διάφραγμα τι διάτρυτον έπίσης εκ λευκοσιδήρου, επί του όποιου ρίπτεται στρώμα πλυμένου και γονδροτοιμημένου ζωικού άνθρακος, πάχους 0,5-0,6. Έπ' αυτου προστίθεται ποσόν τι βάμβακος καθαρού, όπερ καλύπτει έτερον διάτρυτον διάφραγμα. Χύνεται άνωθεν το προς καθαρισμόν έλαιον, το όποιον εξέρχεται εκ του κάτω μέρους του διύλιστηρίου, δηλαδή εκ του άκρου του κώνου, διαυγές και εκχρωματισμένον. Μετά χρήσιν τινά πρέπει να πλύνηται διά θερμού ύδατος ο ζωικός άνθραξ και ο βάμβαξ και να χρησιμοποιούνταί πάλιν.

Αλέξανδρος Ν Γεωργακόπουλος. Γεωπόνος του Εφηβείου Αΐερώφ

ΣΧΙΖΟΝΕΥΡΟΣ (LANGIERA HAUSM)

Ο Σχιζόνευρος άνήκει έπίσης εις τάς Αφίδας. Είνε βλαπτικώτατος και καταπολεμείται δυσκολώτερον άπ' όλους τους φυτοφθίρας. Πλην της υπλέας προσβάλλει και άλλα καρποφόρα δένδρα. Εν Ιταλία ονομάζεται κοινώς μούγλα της μηλέας, διότι οι κλώνοι και τά φύλλα του προσβεβλήμενου δένδρου εκ της άσθενείας ταύτης σκεπάζονται από λευκό χνούδι εκ κηρώδους ουσίας, το όποιον ομοιάζει την μούγλαν και χρησιμεύει ως κρησφύγετον των έντόμων, ών τά δήγματα καταστρέφουσι τους τρυφερούς ιδίχ κλώνους. Το μέρος του δήγματος σχίζεται και εξογκούται. Τά φύλλα εξ' άλλου συστρέφονται και σχηματίζουσιν, ούτως είπειν, φωλεάς, εντός των οποίων τά έντομα παρασκευάζονται διά νέας άποικίας. Μερικά θήλας έντομα του Σχιζόνευρου ζωσιν επί των ριζών της υπλέας, ενθα προξενούσιν οιδήματα και διέρχονται τον χειμώνα προσφυλασόμενα ούτως εκ του ψύχους ή από άλλων κινδύνων. Προς εξόντωσιν αυτού πολλά φάρμακα υπεδείχθησαν. εν οίς και άφέψημα καπνού, άνευ ή μετρίου αποτελέσματος, διότι το Σχιζόνευρον καλύπτεται εκ κηρώδους ουσίας, άδιάλυτου υπό των υγρών έντομοκτόνων. Το άφέψημα καπνού φονεύει τά έντομα, πριν έτι καλυφθώσιν υπό της είρημένης ουσίας. Θεωρείται βεβαιωμένον, ότι διάλυσις πιπελλείνης και ρουμπίνης εις αναλογίαν 2 % φονεύει άσφαλώς τον Σχιζόνευρον καθ' όλας τάς περιόδους.

Η ταχεία γονιότης του έντόμου τούτου υπενθυμίζει εις τον επιμελή δένδροκόμον, ότι δέν πρέπει ούτος ν' αναπαύηται εις την έφ' άπαξ καταστροφήν και την θερινήν θεραπείαν, αλλά να παρατηρή πάντοτε τά φυτά του, μήπως προσεβλήθησιν εκ νέου, όπερ δηλούται διά του έδω κ' εκει άναφαινομένου λευκού χνουδιού. Κατά της προσβολής ταύτης πρέπει να λάβη τις μέτρα προστρέχων εις τά γνωστά έντομοκτόνα και θέλει πεισθί, ότι δι' όλίγων δαπανών και μικράς έργασίας θ' άπαλλάξη τά φυτά του της νόσου ταύτης.

A. N. Γ.

Η ΜΗΤΕΡΑ ΓΗ

Εἰς τὴν αἰώνιαν πορείαν τῆς διὰ μέσου τοῦ ἀχανοῦς τῆν ἄσκοπον, τὴν μονότονον, μεθυμένη ἀπὸ τὰ φιλήμα- τα τοῦ ἡλίου τὰ καυστικά, τὰ γόνιμα, βαρυνθεῖσα τὴν αἰώνιαν παραγωγὴν καὶ τὴν πλήμμυραν τοῦ γυμοῦ, κα- τάρτοτος ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἀνοησίας, ἐνοχλουμένη ἐκ τῆς ὑπερβολῆς τῆς ζωῆς τῆς μυρμηκίωσης, τῆς μέχρι ἀσφριζίας κατακλιζούσης αὐτὴν — ἡ Γῆ μήτηρ, ἡ ἀθά- νατος, ἡ αἰωνία, ἐκουράσθη.

Ἡ πνοὴ τῆς φύ- σεως ἡ ζωντανή, ἡ σιωπὴ, ἡ ὀλόκληρος ψυ- χὴ τοῦ κόσμου ὀλο- γνὴν πληθουμένη, ἀ- νόητος πάντοτε καὶ ἡλιθία τὴν ἐβάρυνεν εἰς τὸν δρόμον τῆς τὸν ἰλιγγιώδη, τὴν περιστροφὴν τῆς τὴν ἀκαμάτου, τὴν ἀνευ διακοπῆς. Καλὴ μή- τηρ ἐπὶ αἰῶνας, πει- θήσιος εἰς τῶν μικρῶν ζωύφιων τῆς τὰς θε- λήσεις προτεινούσα, παραδίδουσα τὴν γέ- ρνα τῆς εἰς τὰ γο- νιμοποιήσιν τὴν ἀ- φθονον, δεχομένη κά- θε σπόρον, εἰς τὰς βαθείας ἀγκάλας τῆς καὶ ἀνταποδίδουσα αὐτὸν πάλιν ζωντα- νόν, νεάζοντα, ἡγα- νάκτησεν, ἀηδίασεν εἰς τῶν τέκνων τῆς τὴν προπέτειαν καὶ τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀγαριστίαν.

Ἀσθμαίνουσα ἐμε- τρίασε τότε λοιπὸν τὴν πορείαν τῆς διὰ μέσου τοῦ ἀπείρου, ἔπαυσεν ὁ ἰλιγγος, καὶ χαλινωμένη πε- ριειστέφετο τὸρα θρα- δύτερον ἀκόμη.

Ἐπειτα ἐσταμάτη- σεν. . . . Δευτερόλεπτα . . .

Πνεῦμα ἀγωνίας, βαρὺ, ἀνήσυχον παλλόμενον ἐπεκά- θητο ἐπὶ ὅλης τῆς φύσεως. Τρόμος ἀνεξήγητος καὶ φοικὴ, ὡς παγερόν τι προαίσθημα χόριστον, διεχύθη ἠλεκτρικῶς εἰς ὅλων τὰς καρδίας καὶ τι τὸ ἀπείρως θλιβερόν καὶ ἀνησυχαστικόν, ἀόρατον καὶ μέγα καὶ ἀπαίσιον, τὸ ὁποί- ον ἐπεκάθητο ὡς μολυβδὸς ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἐδηλη- τήριασε μὲ ῥέθρον, μὲ δέος τοὺς πνεύμονας, τὸ σῶμα ὀλό- κληρον.

Ἡ διαπλὴν ἡ ἀδυσώπητος, ἡ ζωώδης μεταξύ τῶν ἀ- τόμων, ὁ ἀλληλοσπαραγμὸς ὁ αἰώνιος, ἔπαυσεν ἐπὶ στη- γμῆν, τὸ κτήνος περὶ τῆς ζωῆς του μόνον ἀψηφολημένον ἐνεῖτο ἀνήσυχον τὸρα παραιτηθὲν τῶν παθῶν, πληγωμέ- νον εἰς τὸ ἐνστικτὸν του ἀνώτερον, τὸ ἐνστικτὸν τὸ ἄγρι-

ΤΟ ΤΣΑΚΩΜΑ

ον τῆς αὐτοσυντηρήσεως. . . . Ἐπειτα ἡ πνοὴ τῆς ἀγωνίας συνεταράχθη, ἐσκήρτησεν ἀπὸ ὑπέρμετρον σπασμόν, ἐσκοτίσθη ὁ οὐρανός, ἐρυθρω- πὸς πρότερον ὁ ἥλιος ὡς ἐσκορπίζε χειμάρρους αἵματος ἀποκρύβη τότε, καὶ τὰ σκότη ἐχύθησαν βαρέα, ἐπετρώ- θησαν ἀδιάσπαστα ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ φύσις ὅλη προσηθάθη τὸ τέλος τῆς καὶ φωνῆ ἄμε- τρος διαμαρτυρίας, λυγμὸς παρατόνου βαθὺς ἐξῆλθεν, ἀπεκολλήθη τοῦ στήθους τῆς. Τὰ ζῶα τὰ ἄγρια ἐβαλον ὠ- ρυγὴν φοβερὰν, καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα ψιθυρον, μουρ- μουρισμὸν ἀγωνίας, καὶ αἱ πέτραι καὶ οἱ λίθοι στενα-

γμὸν βαθὺν καὶ ἄσμα πένθιμον, μίαν κραυ- γὴν ὄξειαν τὰ πτηνὰ καὶ ὁ ἀνθρώπος φω- νὴν ἡ φωνὴ τοῦ ἀν- θρώπου ἦτο φοβερὰ καὶ ἐκάλυπτε τῶν θη- ρίων τὴν ὠρυγὴν καὶ τὸ ψιθυρον τῶν δέν- δρων καὶ τῶν λίθων τὸν στεναγμὸν καὶ τῶν πτηνῶν τὴν τέν- θιμον κραυγὴν. Ἐν- πῆρχε φοβερὰ ἐν τῇ φωνῇ ἐκείνῃ, ὅλη ἡ αἰώνιος ἡ ματαία προσπάθεια, ὁ ἀγὼν αὐτοῦ ὁ ἀπηλπισμέ- νος, ὁ ἄκαρπος, ὀλό- κληρος ἡ διὰ μέσου τῶν χρόνων καὶ τῶν αἰώνων πρὸς τὰ ἐμ- πρὸς ἄσκοπος, ἀσυ- νεῖδητος πορεία, τὰ ὁποῖα ἐχάνοντο διὰ παντός μετ' αὐτοῦ. Ἐπειτα σιγὴ. Σιγὴ θανάτου. Ἀγωνία ὀ- λίγη, ἀλλὰ τρομερὰ, τὸ πένθος καὶ τὸ ψυ- χορράγημα τὸ ἀπει- ρον, μιᾶς ζωῆς ὑπερ- μέτρου, ἐτοίμης νὰ ἐκρύγη πρὸς τὸ ἀ- πείρον.

Καὶ τὰ σκότη, τὰ σκότη τὰ αἰώνια, ἐ- κάλυπτον τὸ πᾶν, καὶ οὔτε τὰς ἀκτίνας του

τὰς αἰματηρὰς ἐπέταλλεν ὁ ἥλιος, καὶ τὰ ἀστρα μόνον πράσινα, κίτρινα, αἰματηρὰ, ἀπῆστραπον ὡς, ὀφθαλμοὶ ἠνεωγμένοι: πρὸς τὴν ἀμετρον ἀγωνίαν, μὲ σταθερότητα εἰρωνικήν.

Συνεσκοτίσθησαν ὅλα. Ὁ ἀήρ ἐμυκᾶτο τὸρα φοβερὸς καὶ αἱ ἀστραπαὶ ἀνέλαμπον ἀπαίσιαι φωτίζουσαι ἐπὶ στιγμῆν μὲ χρῶμα σφραγισμένον τὸν ψυχορραγοῦντα κό- σμον: ἀπειρίαν μορφῶν πελιδνῶν, ὅλην τὴν ἀγέλην τὴν ζωντανήν, εἰς τῆς ὁποίας τὸν λακμὸν ἐκρέματο ὁ πέλεκυς καὶ οἱ κερανοὶ ἐβρόντων, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἦτο ἡ διαταγὴ τοῦ θανάτου, τὸ κέλευσμα τὸ φοβερὸν, φωνὴ θεοῦ ἀπαι- σίου ἀνεγείρουσα ὅλας τὰς ἡχοῦς, ἀποσπῶσα ὀλοθυμὸν πένθιμον ἀπὸ τὰ ὄρη, δάκρυα ἡχηρὰ ἀπὸ τὰ δάση, ὀλό- κληρον συναυλίαν ἄψυχον συνοδεύουσαν τὸ ἀπείρον πένθος.

Καὶ ἦτο ἄμετρος ἡ χαρὰ, ἡ ἐβρότῃ τῶν στοιχείων ἐπὶ τῇ ἐκλείψει τοῦ κόσμου τοῦ αὐθάδους, τῶν κινουμένων ζωύφιων τῶν τολμηρῶν, ὅλης τῆς ζωῆς ἐκείνης τῆς θερ- μῆς, τὴν ὁποῖαν ἐβλεπον ἐκ τῶν ἀνωθεν κινουμένην ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους — στιγμᾶς ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀπείρου.

Ὡς νὰ ἀπερρόρησαν πᾶσαν σκέψιν, πᾶσαν ἀκτίναν τῆς ἐπικτήτου διανοίας, ἡ ἀγωνία καὶ τὸ δέος καὶ ὁ τρόμος — καὶ ἡ ἰσορροπία ἐξέλιπε καὶ τὰ ἐνστικτα μόνον ἐκυρί- ευσαν καὶ πάλιν εἰς τὰς τελευταίας ἐκείνας στιγμᾶς τὴν πλάσιν ὀλόκληρον.

Καὶ ὑπὸ τὸν χορὸν ἐκείνων, τὸν ἐπικήδειον χορὸν τῶν στοιχείων, ἀνάλογον τοῦ ἀπείρου θανάτου ὅστις ἐπέκειτο, — ἐπέπνευσε τότε πνοή, λύσσα, ἔρωτος μανιώδους.

Ἀχαλίνωτος ἡ φύσις μὴ φοβουμένη τίποτε πλέον, ἐτόλμα τελευταίαν προσπάθειαν ἀπηλπισμένην, ἔτεινε παράφορος ὑστάτον ἐναγκαλισμὸν πρὸς τὴν ζωὴν, ὡς θέλουσα νὰ ἐπιπρήψῃ σπέρματα διὰ νέας γενεάς, νὰ ἐκπνεύσῃ εἰς ἕν μικρὸν φίλημα παραγωγῆς.

Καὶ εἰς τὴν τελευταίαν στιγμῆν τοῦ θανάτου ἐκ τῶν ἠνωμένων ὄλων ζευγῶν ἠδονῆς ὀξυτάτης, σπασμὸς ὀδυνη- ρός, σχεδὸν, σπασμὸς ζωντανὸς ἀνεδόθη ἐξ ὅλης τῆς πλά- σεως.

Καὶ ὁ κλωνισμὸς καὶ ἡ πανωλεθρία ἡ ἐπελθοῦσα εὔρε τὴν φύσιν ὅλην ἐν τῇ νάρκῃ καὶ τῇ ἐξαντλήσει καὶ τὸ τέλος ὑπῆρχε βραχὺ, ἀσυνείδητον, ἐν τῇ ἀναισθησίᾳ τῇ ζωῶδι — τέλος ἀντάξιον τοιοῦτου κόσμου.

Ἡ γῆ σταματίσασα συνεταράχθη ὑπὸ σεισμοῦ, ὑπὸ καταστροφῆς φοβερᾶς ὅλα τὰ ἐπ' αὐτῆς σῶματα ἀνε- τινάχθησαν μακρὰν ὑπὸ τῆς δυνάμεως τῆς κτηθείσης φο- ρᾶς, πρὸς τὰ ἴχνη τῆς αἰωνίας πορείας τῶν, βαίνοντα πρὸς τὸν ἥλιον.

Ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῆς τότε, μάζης ἀσχήμου, μεταλλα- γθείσης, ἀμόρφου, τὰ ὕδατα ἀνεπηθήσαν, ἀνεσηκώθησαν, ἐπανεστάτησαν, ὡς λεγεῶνες ἵππων ἀτιθάσσων καὶ κύμα- τα μελανὰ ὑψώθησαν καὶ κατεκλύθησαν αἱ πεδιάδες καὶ τὰ ὄρη ἐπλημμύρησαν καὶ σύννερα ἀφοῦ κατεκάλυψαν διὰ πυκνῆς χιόνος ρευστῆς τὸν φλοιὸν ὀλόκληρον.

Καὶ ὀρίζων πλεόν δὲν ἐφαίνετο, ἕνα κύμα γιγάντιον, τερατώδες, φοβερὸν ἐν τῇ ὀρμῇ του, θηρίον ἐμψυχον, κα- τακαλύπτον, παρασύρον, ἀποπνίγον, ἀποκχαίρον τὸ πᾶν.

Ἐπειτα θερμότης ἰσχυρὰ ἐκ τῆς ἐκμηδενισθείσης κινή- σεως παραχθείσα, θερμότης ὑπέρμετρος, ἀνεπίτευκτος, κα- τέκαυσεν ὅλα, φοβερὸς βρυγμὸς τῶν ὑδάτων μὲ ἦχος τρι- κμίας καὶ καταγιγίδος ἠκούσθη, καὶ στήλη ἀτμοῦ ἀπέ- ραντος ἀνήλθεν ὡς ὀλοκτύτωμα πρὸς τὰ ἄνω καὶ οἱ τρέμοντες ἀστέρες ἐσκοτίσθησαν.

Τὰ στοιχεῖα ἐχόρευον πάντοτε. Ὁ βρυγμὸς τῶν κερα- νῶν, τῶν ἀστραπῶν ἡ ἠλεκτρικὴ ἡ φωτεινὴ συγκλόνησις, τῆς θαλάσσης τῆς ἀπείρου, τῆς μανιώδους, τῆς κυριάρ- χου, τῆς κατακαλυπτούσης τὸ πᾶν, οἱ μανιώδεις ὠρυγ- μοί, τοῦ ἀφοῦ ὁ φόρος ὁ φρίσσων, ὄλων τῶν στοιχείων ἡ συναυλία, ἀνηγέρθη εἰς τὸ πεδῖον ἐκείνου τοῦ θανάτου καὶ τῆς καταστροφῆς.

Τίποτε δὲν ἀπομένει ἀπὸ τῆς φύσεως. Ἐκ τοῦ κόσμου, ἐκ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἀγρίου τῶν αἰώνων, ἐκ τοῦ θανάτου, ἐκ τῆς ζωῆς τῆς μυρμηκίωσης, ἐκ τῆς φύσεως ὅλης οὐδὲ ἶχνος πλέον.

Ἦτο τὸ κύμα τὸ τρομερόν, τὸ ἐν, τὸ βράζον, τὸ ἀρῶ- δες, τὸ μακίνομενον. ὁ τάφος τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης, γογ- γυζούσης ἀκόμη ἐκ τῶν πόθων τῆς ὄλων τῶν ἐλπίδων τῆς, τῆς δυστυχίας τῆς — κρύπτεται: ἀφανής. Κατασχυνομένη ἡ Γῆ ἐξηφάνισε στιγμιαίως εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς πᾶν ἶχνος πᾶσαν ἀνάμνησιν τῆς ἀσκόπου ἐκείνης παιδείας, τῆς κω-

μωδίας ἐκείνης τῆς ἀνοήτου τῶν αἰώνων. . . Δευτερόλεπτα . . .

Ἐλαφρωθεῖσα ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἀνοησίας, ἐκ τοῦ φόρ- του τῆς ζωῆς τοῦ βαρέως, ἡ Γῆ, ἀτεκνος τότε μήτηρ, ἐξηκουλούθησεν ἀμέσως πάλιν τῆς πορείαν τῆς τὴν ἰλιγγ- γιώδη διὰ μέσου τοῦ ἀχανοῦς, τὴν περιστροφὴν τῆς τὴν ἀδιάλειπτον, ὑπο τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ὑπο τοὺς ἐναγ- καλισμούς του τοὺς θερμούς, τοὺς χυστερούς, ἀλλ' ἀγῶ- νους πλέον. . .

Ζῶον στείρον καὶ ἀσυνείδητον καὶ ἀγαθόν, περιστρέ- φεται, πάλιν, καὶ αἰωνίως, ἐρημος, ἄγονος, νεκρὰ, στα- γῶν ὕδατος ἀφανής, ζωύφιον ἀσημον καὶ αὐτὴ εἰς τὴν δίνην τῶν ἀπειροπληθῶν κόσμων τοῦ ἀπείρου. . .

N. Ἐπιόκοπόπουλος

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἡ Ἀττικὴ Ἴρις μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως δημοσιεύει σήμερον δύο φιλολογικὰ γράμματα πρὸς τὸν κ. Βαρλέντη τῶν κ. Legrand καὶ Ψυχάρη καὶ τῶν δύο ἑλληνομαθῶν καὶ καθη- γητῶν δύο μεγάλων ἐν Παρισίοις φιλολογικῶν σχολῶν. Θεωρεῖ δὲ ξεχωριστὴν τιμὴν τοῦ τὰ ὀνόματα τούτων μεταξὺ τῶν ἄλ- λων συνεργατῶν του τὸ ἡμέτερον περιοδικόν, διότι δυστυχῶς φι- λολόγους τὸν κ. Legrand καὶ Ψυχάρη δὲν ἔχομεν στὸν μικρὸν μας τόπον, ὅπου οὐχὶ σπανίως παραβλέπεται τὸ καλὸν καὶ συ- νήθως γίνεται μέγας λόγος περὶ ἔργων ἀναξίων ἐνθαρούσεως ἂν ὄχι ἀμφιβόλου προελεύσεως. Ὁ κ. Ψυχάρης εἶναι ἡδὴ γνω- στός καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ δικαίως θεωρεῖται εἰς τῶν ἐ- λευθερωτῶν τῆς ζωντανῆς καὶ λαχταριστῆς δημοτικῆς μας γλώσ- σης καὶ ὁ ὁποῖος ἐγτύπησε κατακέφαλα τὸν τύραννόν της τὸ δα- σκαλισμὸν. Καὶ ὁ κ. Legrand ἔδειξε πρὸ ὀλίγου ἀκόμα πόσον ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα καὶ ποιεῖ διὰ τὴν νεωτέραν μας φιλολογίαν, μὲ τὴν ὀλωσδιόλου τιμητικὴν ἐκδοσὶν ποῦ ἔκαμε τῶν ποιημάτων τοῦ κ. Στεφάνου Μαρτζώκη, καὶ αὐτὸς ἔχουσε νέον φῶς γύρω μας.

Paris, 3 Aút 1899.

Cher Monsier Varlendis !

Mes multiples occupations ne m'avaient pas permis jusqu'à ces jours derniers de lire les volumes de poésie que vous avez en l'extrême obligeance de m'envoyer. Je viens de profiter de mes vacances pour parcourir vos ouvrages. Je vous assure, sans arrière pensée de flatterie, que vous m'avez procuré quelques heures très agréables. Vos poésies surtout m'ont paru vraies et vécutés et senties. Le vers coule harmonieux et doux, et la facture de vos vers est toujours excellente.

Je souhaite vivements que vous nous en donniez sou- vent de pareils et vous prie de me croire votre reconnais- sant.

V. dévoué serviteur. Emile Legrand.

Φίλε μου Βαρλέντη.

—Φίλος μου, ἀρῶ εἶσαι ποιητὴς καὶ μάλιστα θα- ρανῆς σωστός φίλος, ἂν καταλάβῃς πόσο λυποῦμαι τοῦ στάθῃκα τόσο λαχρόμυλος καὶ πῶς σ' ἀδίκησα κιόλας. Τὸ καλοκαίρι, ἂν ἐργουμαι στὰ ἔσχικό μου ἐδῶ, παίρνω πάντα μαζί μου βιβλία καὶ κάποτε τὰ βάζω στὴν κάσσα δίχως νὰ τὰ καλοκοιτάξω, γιατί στὴ βιβλιοθήκη μου τὴ παρισιάνικη χώρα ἔχω τὰ ῥωμαϊκά κ' εἶσαι, στὴ βία μου ἀπάνω ὅλα τ' ἀρπάζω μ' ἕνα κὸπο. Ἄμα φτάσω τὰ

κοιτάζω. Σήμερα τὸ πρωὶ τὸ λοιπὸν τὰ κοιτάξα, γιὰ νὰ τὰ βάλω στὴ θέσι του τὸ καθένα. Καὶ τί βλέπω; Τίς Φλόγες, ποῦ τίς ἔχω διαβασμένες, τότες σὰ μοῦ τίς ἔστειλες καὶ ποῦ τίς ξαναδιάβασα τώρα τώρα, στὴ στιγμὴ. Κι' ἀλήθεια πολὺ μοῦ κακοφάνηκε ποῦ λέξη δὲν εἶπα γιὰ τοὺς στίχους σου σ' ἕνα μου ἄρθρο ποῦ μίλησα γιὰ ποίηση στὸ Ἄστυ. Ὅχι πὼς εἶναι τὰ ποιηματάκια σου περίφημα—παστρικὰ σου τὰ λέω—μὰ ἀξίζε νὰ τ' ἀναφέρω, ἀφοῦ μάλιστα ὠνόμασα μερικοὺς ποῦ κατώτερός τους δὲν εἶσαι. Κάτι δικά σου ἀλήθεια μοῦ ἄρεσαν κάμποσο, στὴν Κρήτη, ἢ στερνὴ στροφὴ τοῦ σονέττου. Ἄλλα δυό, τὰ δυὸ Ἄστρα, τ' Ἀστέρια καὶ Λουλούδια, θὰ εἶταν ὠραία, γιὰτὶ ὁμορφὴ εἶναι καὶ ἡ ἰδέα, ἂν τὰ εἶγες κάτι περισσότερο δουλεμένα καὶ λαξεμένα. Πρόσεχε καὶ στὴ γλώσσα. Γλώσσα καὶ τέχνη, γλώσσα καὶ ποίηση, ἕνα εἶναι. Νὰ τὸ καταπειστής μὲ τὰ σωστά σου καὶ νὰ μὴ λές. Ἐγινε καὶ ἔτσι ὁ στίχος. Ἄν εἶναι κακός, δὲν ἔγινε μονάχα, γέννησε καὶ πολλοὺς ἄλλους κακοὺς, θὰ σοῦ φέρῃ σωρὸ

κακοστιχίης, γιὰτὶ ἂν δὲν προσέζης στὸν ἕνανε, πᾶν καὶ οἱ ἄλλοι θὰ πῆ πὼς δυσκολοβόλετος ποιητὴς δὲν εἶσαι καὶ ὁ ποιητὴς δὲν πρέπει νὰ βολέβεται ἔφκολα, νὰ παραδέχεται κάθε λέξη καὶ κάθε ῥίμα, ὅπως τοῦ κατεβῆ. — Τὰ πολεμικά σου δὲν εἶναι ἀχαμνά, δηλαδὴ καλὸ καὶ πολὺ καλὸ νὰ κάνης στίχους γιὰ τὸν πόλεμο, στίχους ἡρωϊκούς, μὰ θελοῦνε περισσότερο νέβρο καὶ τόνο.— Ἐλπίζω γρήγορα νὰ βγάλω τόμο ποῦ θὰ βάλω μέσα καὶ τ' ἄρθρο τοῦ Ἄστιου. Μὴ σὲ μέλη, δὲ σὲ ξεχνῶ πιά καὶ λέμε καὶ γιὰ τίς φλόγες.

Κάπου μοῦ φαίνεται πὼς σὲ εἶδα, κάπου πὼς ἄκουσα γιὰ σένα.

Ὁ φίλος σου
Φυχάκης.

Γ. γρ. Μπράβο σου! Στὴ στιγμὴ, μόλις ἔκλεισα τὸ γράμμα μου, ὁ ταχυδρόμος μοῦ φέρνει καὶ τὸ καινούριό σου τὸ βιβλίον. Βλέπω καὶ δὲ θύμωσες. (Ὁ τὸ διαβάσω καὶ ἀφτὸ καὶ τὰ μιλοῦμε ἄλλη φορὰ.

ΕΥΧΗ

Στοὺς ἀρραβῶνας
Μαρίας Γ. Παπαγεωργίου
Ἄλεξ. Ν. Γεωργακοπούλου

Ὅση εὐωδία τὰ λουλούδα
Σκορπίζουνε τὸ Μᾶν
Μέσ' εἰς τὸ τραγοῦδι μου ἔκλειδα,
Ὅπου γοργὰ πετάει
Ἐστὰ ρόδα καὶ ἴσταν κρῖνα
Θὰ ἰδῆτε μίαν ἀκτίνα,
Θ' ἀκούστε ἕνα παλμό.

Θ' ἀκούστε τὸ τραγοῦδι μου
Ἐπ' ἀγέρι ν' ἀντιχέση
Κι' ὅλα τῆς γῆς τ' ἀρώματα
Ἐστὸ στήθος σας νὰ χύσῃ.
Ἐστὸ πλεῖον γλυκὸ μου στίχο
Θ' ἀκούσετε ἕναν ἦχο
Ποῦ κράτησα κρυφῶ.

Ἄν ἡ καρδιά μου ἀγκάλιασε
Τὴν τρικυμῖα τῆ μαύρη,
Ἐστ' ἀσίγητα τὰ βάθη της
Κάτι γυρεῖται ναύρη.
Μέσα δὲ τέτοια πάλιν
Κάποιο κ' ἐγὼ κοράλλι
Τώρα γιὰ σὰς θὰ βρῶ.

Μέσα ὅτῃ γῆ τὴν ἄχαρη
Νὰ μὴ βροθῆ μίαν ἄκρη
Ποῦ νὰ κυλιέσῃ ὀλόπικρο
Τῆς δυστυχίας τὸ δάκρυ,
Νὰ μὴ φυσῆξῃ ἀγέρι
Ποῦ στὰ φτερά νὰ φέρῃ
Πικρὸ σας στεναγμό.

Στέφανος Μαρτζώκης.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Η ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΗ

Ἀγάλλι βγαίνει μέσ' ἀπὸ τὰ κύματα
Κι' ἀφ' τὰ ξανθὰ μαλλιά της στάζει ἡ θάλασσα
Ἡ Νηρηίδες εἰς τὸν ἀφρὸ τυλίχονται
Τοῦ Ἰόνιου πελάγου.

Μέσ' ἀπ' αὐτὸ μιά μερα ἐβγήκε ἀφρόπλαστη
Τὸ γέλιο, τὴ χαρὰ εἰς τὴ γῆ σκορπίζοντας,
Κ' εὐθὺς εἰς τὸν οὐρανὸ τὸ μάτι ἐξάνοιξε
Νὰ βγῆ ἕν ἀστέρι ὀλόγρωτο.

Ἐνα σεπτόνι διάφανο, κατάλευκο
Ἐστὸ χέρι της κρατεῖ τριγύρω, ἀόρατες
Σὲ κάθε μάτι βέβηλο, προβαίνουνε
ἢ ἀγγέλς ἢ Χάριτες.

Καὶ εἰς τὸ σεμνὸ τὸ θαυμαστό, εἰ τὰ βλέμματα.
Ποῦ τῆς ψυχῆς τοὺς πόθους φανερόνουνε,
Δειλὰ τῆς παρθενιάς τὸν πέπλο ἀνοίγουνε
ἢ Χάρες ὀλοκόκκινες.

Τρέξατε κύκνοι, περιστέρια τρέξατε
Ἐστὴν Ἀφροδίτῃ ποῦ ἀφ' τὸ κύμα ἐπρόβαλε,
Τ' ὀλόγρωτό της ἄρμα ἐδῶ νὰ φέρετε
Ψηλὰ πετάξατε

Κι' ὅπου τὸ γέλιο ἀπὸ τὸ μάτι ἐσβόσθηκε
Κι' ὅπου τὰ στήθη ἀναζητοῦν τὸν Ὀλυμπο,
Ἐκεῖ ὀδηγήσατε τὴ Θεά, τὰ δῶρά της
Πλατιὰ νὰ ρίξῃ ὀλόγρωτα.

Στέφανος Μαρτζώκης.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΗ

Στὴν ἀγκυλιὰ τῆς Ἀσπασίας του γερμένος
μιανῆς ἡμέρας βάσανα ξεμολογιέται.
Εἶν' ἀπ' τὸ ἔργο ἀκόμα τοῦ Αἰσχύλου μεθυσμένους
καὶ γιὰ τὴν τύχη του καὶ αὐτὸς παραπονιέται.

Μὰ, πρὶν νὰ δεῖξῃ τὴν ντροπὴν του δακρυσιμένος,
τὰ θεῖα τὰ λόγια του Σωκράτη συλλογιέται,
καὶ ἀπάντεχα ἔσπευε πρὸς τὸν ἄστυχο ὁ πικραμένος,
καὶ ἰστὴν ἀγκυλιὰ τῆς πιστῆς του ἀποκοιμιέται.

Γονατισμένοι ἀντίχρον στὸν Ἥλιο οἱ αἰῶνες,
ὕψονονται μαρμαρίνες, λευκῆς, κολῶνες,
λαμπρὸ τῆς Δόξης θρόνο, λές καὶ ἔχουνε στήση!

Ποτὲ σὲ κλλιτέχνη ὁμοῖα δὲν εἶδε εἰκόνα!
Συπνὰ καὶ τῶνερό του τρέχει ν' ἀναστήσῃ,
μέσ' ἰστὴν Ἀκρόπολι, ψηλὰ στὸν Παρθενῶνα!

ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ

Συνήθισα μὲ τὴ δική σου πάλιν
καὶ αὐτὸ τὸ Χάρο ἀκόμα ν' ἀψηφῶ.
Ὁ κόσμος ἂν γαλιῶν ἐμπὸς μου, πάλιν
στὴ σάχη του νὰ σπῆθα θὰ ζητῶ.

Μπροστά σου, δὲ θὰ γίρω τὸ κεφάλι,
στὸ πείσμα σου τὸ πόδι θὰ χτυπῶ
Καὶ μοι γὰρ τὴ τύχη τὴ μεγάλη
νὰ ξαλασάνω τότε ἀκαρτερῶ.

Χτύπα ὅσο θές τὰ μαυρὰ μου τὰ στήθη
Κάθε πληγὴ καὶ κάθε χτύπημά σου.
στὴ γῆ θὰ ξημερώῃ μίαν ἀλήθεια,

Μιά δόξα νὰ πάρῃ, ὅτῃ δειρὰ του
ὁ κόσμος, νὰ μπορέσῃ, ὦ συμφορά σου,
νὰ συντρέψῃ τὰ ἄτιμα δεσμά του!

X. Βασιλέως

Η ΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Χαρακτηρίζομεν κάποτε μερικά πράγματα ως απαραίτητα «ανάγκαια εἰς τὴν ζωὴν» τοῦ ἀνθρώπου καὶ ψηφίζομεν νόμους ὅπως ἐμπροσθέντων τὸ μονοπώλιον αὐτῶν ἀπὸ ἐπιχειρηματικῆν τινὰ κερδοσκοπίαν. Ἀναγνωρίζομεν τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν ἐν σχέσει μετὰ τὴν εὐημερίαν τῆς κοινῶν καὶ προσπαθοῦμεν νὰ τὰ διατηρῶμεν ἐν ἀφρονίᾳ καὶ νὰ τὰ καθιστῶμεν εὐαπόκτητα διὰ πάντα. Ἐξασφαλίζομεν τὴν υἰεῖαν, τὴν φυσικὴν ῥώμην, τὴν εὐτυχίαν. Τόσον δὲ αὐστηρῶς τηροῦμεν τὰ λαμβανόμενα ἐκαστοτε πρὸς τοῦτο μέτρα, ὥστε πᾶσα παράδοσις αὐτῶν θεωρεῖται ἔγκλημα.

Ὁ κόσμος εἶνε νέος ἀκόμη καὶ δυσκόλως ἀναγνωρίζει τὸ γεγονός, ὅτι ὡς ὑπάρχουν οὐσιώδεις ἀνάγκαι τοῦ σώματος, οὕτω ὑπάρχουν καὶ οὐσιώδεις ἀνάγκαι τῆς ψυχῆς. Ὅπως ἡ τροφή ἀναπτύσσει τὸ φυσικὸν σύστημα, οὕτω καὶ αἱ ἰδέαι ἀναπτύσσουσιν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε τῆς πρώτης ἀνάγκης νὰ ἔχωμεν ἀφρονον προμηθεῖαν καὶ ἀπὸ τὰ δύο. Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἐξαρτᾶται τόσον πολὺ ἀπὸ τὰς ἰδέαις των, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν τροφήν των.

Ὅπως ὑπάρχει διαφορὰ τροφῶν οὕτω ὑπάρχει καὶ διαφορὰ ἰδεῶν. Εἶδη τινὰ τροφῶν τόσον εὐεργετικῶς ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ σώματος, ὥστε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν εἶνε ἡ υἰεῖα καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐθυμία. Ἄλλαι πάλιν φέρουσιν ἐξασθενήσαν ἐπὶ τὸν ὀργανισμόν καὶ τὸν καθιστοῦν κἀρχετικόν καὶ φιλάθεον.

Τὸ τοιοῦτον συμβαίνει προκειμένου καὶ περὶ ἰδεῶν. Μετρικαί εἶνε ἀνακουφιστικαί, δροσιστικαί, ἐνδυναμωτικαί, καθιστώσαι ἡμᾶς αἰσιμαδοῦς, εὐέλπιδας, ἱκανοὺς, νὰ ὑποστῶμεν πᾶσαν ἀτυχίαν ἥτις ἤθελε μᾶς συμβῆ κατὰ τὸ στάδιον τῆς ζωῆς μας. Τρέφουσιν καὶ ἀναπτύσσουσιν τὴν ψυχὴν, τὴν δυναμόνου, τὴν καθιστοῦν αὐτόχρονα ἀθλητικὴν, ἀφαιροῦν πάντα φόβον τοῦ μέλλοντος, μᾶς δίδουσιν τὴν πεποιθήσαν ἐκείνην ἥτις θερμαίνει τὰ στήθη τοῦ ἀγωνιστοῦ δρομέως, ὅστις αἰσθάνεται ὅτι θὰ κερδίσῃ τὸ βραβεῖον καὶ οὐτινος ἢ ἐκ τῶν προτέρων βεβιαίτης περὶ τῆς νίκης αὐξάνει τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

Εἶπατέ μου εὐκρινῶς ὅποιαι σκέψεις καὶ ὁποῖαι ἰδέαι ἐπικρατοῦν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν σας, ὁποῖου εἶδους λογισμοὶ ἀνακυκλῶνται εἰς τὸ πνεῦμά σας, καθ' ἑκάστην καὶ θὰ σᾶς εἴπω ἀσφαλῶς τί εἶδους ἀνθρώπος εἴσθε, ἂν κάμνετε εἰς τὴν ζωὴν σας φίλους ἢ ἐχθρούς, πῶς ἀντιμετωπίζετε τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις τοῦ βίου καὶ ἂν αἱ δοκιμασίαι σᾶς καταβάλλουν καὶ σᾶς ἐξερεθίζουσιν, ἢ ἀπεναντίας σᾶς ἀφρονῶν ἀσυγκίνητον. Εἶμεθα ὅτι σκεπτόμεθα. Αἱ σκέψεις ἡμῶν διευθύνουσιν τὰς τύχας μας, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ πλοίαρχος διευθύνει τὸ σκάφος διὰ μέσου τῶν τρικυμιῶν τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ἐξεγέρσεως τῶν φυσικῶν στοιχείων. Ἡ εὐτυχία σας δὲν ἐξαρτᾶται τόσον ἀπὸ τὸ περιβάλλον, ὅσα ἀπὸ ἡμᾶς αὐτοὺς. Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ἔχωμεν τίποτε καὶ ἐν τούτοις νὰ ἔχωμεν τὸ πᾶν δυνατὸν ὡσαύτως τὸ πᾶν νὰ ἔχωμεν καὶ ὅμως νὰ ἔχωμεν ἔλαχιστα. Μία εὐθυμὸς καρδιά δύναται νὰ ἐλαφρύνῃ τὸ βαρύτερον φορτίον καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἀνεκτόν. Ἄν θέλετε νὰ πεισθῆτε τί ἀξίζει ἡ ζωὴ ἐνός ἀνθρώπου εἴτε εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον εἴτε εἰς τοὺς ἄλλους, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κυττάξτε εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν του, διότι τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἀσφαλῆς δαίτημα. Ἄν δυναθῆτε νὰ ἐξακριβώσητε τί εἶδους ἰδέαις ἔχει, ἐφωτίθητε πληρέστατα.

Εἶνε ὡσαύτως ἀληθές, ὅτι ἰδέαι τινες ἐπιφέρουσιν πνευματικὴν ἐξασθενήσαν. Ὑπάρχει δυσπεψία τῆς ψυχῆς ὅπως

ὑπάρχει δυσπεψία τοῦ στομάχου. Αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἰδέαι σας δυνατόν νὰ καταστήσουν τὴν ζωὴν σας ἀληθῆς καθαρῆς τήριον. Ἀπὸ κουκουῦται μῆλου δὲν μπορεῖ νὰ φυτρώσῃ ἀπιδία καὶ οἱ κκαροὶ λογισμοὶ οὐδέποτε καθιστοῦν τὸν βίον εὐχάριστον. Αἱ ἰδέαι ἐνός ἀνθρώπου κρίνουσι καὶ πᾶν τύχην τῆς ζωῆς του, διότι τὸ πρῶτον εἶνε τὸ αἷτιον καὶ δευτέραν τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀγαπήσατε, καὶ θὰ ἀγαπηθῆτε· μισήσατε τὸ, καὶ θὰ μισθῆτε. Ἡ στάσις ἡμῶν ἀπέναντι πᾶν ἄλλων εἶνε ἀσφαλῆς δαίτημα τῆς στάσεως αὐτῶν ἀπέναντι ἡμῶν καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν φέρεσθε πρὸς τὸν κόσμον εἶνε ἀποτέλεσμα τῶν ἰδεῶν σας περὶ τοῦ ἂν πρέπη νὰ φαινηθῆτε καλῶς πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ ἐγωιστικώτατα νὰ παραγκωνίζητε καὶ νὰ περιφρονῆτε τὸν πλησίον.

Καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀνοίγω τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ εὐρίσκω εἰς τὰς σελίδας τῆς μίαν φιλοσοφίαν τῆς ζωῆς, ἥτις κυριολεκτικῶς μετὰ θαμβῶσαι καὶ μετὰ κηχαπλήσσει. Οὐδέποτε ὁ κόσμος ἤκουσε λέξεις ὡς ἐκείνας αἷτινες ἐλέγησαν πρὸς ὀλιγαριθμοὺς τινὰς ἀκροατὰς ἐπὶ τοῦ Ὄρουσ τῶν Ἑλλήων. Μανθάνομεν ἐξ αὐτῶν ὅτι ὁ ἀγαθὸς Θεὸς φροντίζει μετὰ πατρικῆς στοργῆς διὰ τὴν ἡμετέραν εὐημερίαν, ὅτι ἐπιφυλάσσειται ἡμῖν εἰς τοὺς οὐρανοὺς θεῖα ὄντως ἀμοιβὴ τῶν κόπων μας, ὅτι ἡ κλιμαξία τοῦ Ἰακώβ ἱσταται ἀκόμη καὶ ὅτι οἱ ἄγγελοι ἐξασκοῦντο θοῦν ἀνέρουχωνται καὶ νὰ κατέρχωνται ἐπ' αὐτῆς ὅτι ἀόρατος χεὶρ ἐκτείνεται πάντοτε πρὸς ἡμᾶς πρὸς προστασίαν καὶ βοήθειαν καὶ ὅτι οὐδὲν δύναται νὰ συμβῆ εἰς τὸν ἀνθρώπον χωρὶς νὰ χρησιμεύῃ εἰς αὐτὸν ὡς διδάγμα διὰ κλιμαξίαν καὶ ὑψηλοτέραν ζωὴν.

Ὁ οὐρανὸς κεῖται ἐνώπιόν ἡμῶν. Περικαλύπτεται ὑπὸ ἀδιακρήτου ὀμίχλης, ἀλλ' εἶνε ἐν τούτοις ἐκεῖ καὶ δι-αγελά πρὸς ἡμᾶς καὶ μᾶς προσκαλεῖ νὰ εἰσελθῶμεν εἰς αὐτόν. Μία τοιαύτη σκέψις ὁποῖον μεταβάλλει τὴν ζωὴν μας! Ἴδου τροφή τῆς ψυχῆς ἀληθῆς! Τοιαύτας σκέψεις ἐγκολπωθῶμεν ὑπὸ τοιοῦτων ἰδεῶν ὅταν ἐμφοροῦμεθα, κατ' ἀνάγκην θελομεν γίνεαι ἰσχυροὶ τὴν ψυχὴν καὶ εὐθυμοὶ, ὑπομονητικοὶ καὶ κρῶτερικοὶ, ὡς ἦτο ὁ Ἅγιος Ἐκεί-νος, ὅστις μετέβη εἰς τὴν Βηθανίαν καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν Γεθσημανῆ, διὰ νὰ πετᾷ κατόπιν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ αἰωνίου πατρὸς Του.

Θεοσεβίς

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ NELLIE BLY ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ Υόρκης.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῆς Ἀμερικῆς ἐκδίδεται ἑφημερίς «Κόσμος». Ἡ ἑφημερίς αὕτη ἐξίτηι χρονογράφον τινὰ δυνάμενον νὰ προξενῇ αἰσθήσαν. Ἡ Nellie Bly κοσμοπολίτις οὖσα μετέβη εἰς τὸν ἐκδότην τῆς ἑφημερίδος καὶ εἶπε, «νομίζω ὅτι εὔρον αἰσθηθῆσαν», καὶ ἄμα ὑπεδήλωσε τὸ σκεδῖόν της.

«Πολὺ καλῶς εἶπεν ὁ ἐκδότης, «ὄχι μετὰ, Nellie». Καὶ τῇ ἐνεχείρισεν ἑξ ἡμερησίως ἐξ εἰκοσι καλλήρων ἑκαστον. Ἡ δὲ Nellie καταλιποῦσα τὸ γραφεῖον ἐπέβη ἀμέλῃ καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ ἑξ ἑκατομμυρίων ἰατρῶν μεγάλως τιμωμένων. Ἡ ἀμοιβὴ τῆς συμβουλῆς του ἦτο μεγάλη. Ἡ Nellie κατέθεσε τὸ εἰκοσατάλληρον χαρτονομίσμα διὰ τὴν συμβουλήν του ἱατροῦ. Ὁ ἱατρὸς ἐδέχθη αὐτὴν λίαν προσηνῶς, λίαν εὐγενῶς, καὶ ἤρξατο νὰ τὴν ἐξετάζῃ. — Ἔθεσε τὸν δακτυλὸν του ἐπὶ τὸ σφυγμὸν, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του, ἔλαβε τὸ στήθος σκόπιόν του καὶ καλῶς τὴν ἐστηθασκόπησε, τὴν ἠκροάσθη, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του (δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἐν αὐτῇ) — ἐνώσω τὴν κεφαλὴν του. Δὲν ἐγνώριζε τίποτε περὶ τούτου, ἐκείσε ἀσφαλῶς ὡς

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τῆ 29 Ἰουλίου

Θὰ ἤθελα νὰ γράψω κατὶ διὰ τὴν τελευταίαν σύνοδον τῆς Βουλῆς, τὴν τόσον περίεργον, μετὰ τὰς μεταρρυθμίσεις τῆς, μετὰ τὰς πολιτικὰς τῆς γεύματα, μετὰ τὰς κωλυσιεργίας τῆς, μετὰ τὰς τόσας πρωτοτυπίας, τὰς παραξενιείας τῆς, εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ εἴπῃ, τὰς ὁποίας μᾶς ἐνεκχίδουσε, καὶ ἡ ὁποία μᾶς ἐκείσε τῶρα τὰς θύρας τῆς καὶ κοιμᾶται πλέον ἤρεμος καὶ σκοτεινὴ τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, μετὰ ἀνακαμμένην τὴν ἐλαφρῆν συνείδησίν της ὅτι ἐξέτελεσε τὸ καθήκον της, αὕτη ἡ τόσον ἀγροπνήσασα καὶ ἐργασθεῖσα, ἂν κρίνη τοῦλάχιστον κανεὶς ἀπὸ τὸ ὀλονύκτιον σφύγγο-βόλισμα τῶν ὑψηλῶν της παραθύρων, τὸ ὁποῖον ἐβλῆπον οἱ ἀραῖοι μεταμεστονύκτιοι διαβάται τῆς ὁδοῦ Σταδίου, καὶ ἡ ὁποία ἐπαυσε πλέον ἐργαζομένη τὴν σωτηρίαν τῆς πατριδος κούρασθεῖσα καὶ ἀναβάλλουσα τὴν συνέχειάν της δι' ἄλλοτε. Ἀλλὰ καὶ τῶρα ὅπως τὴν βλέπω ἀδρανοῦσαν καὶ ψυχρῆν καὶ σιωπηλὴν δὲν εἰξεύρω διατί μου ἐμπνέει τὸν ἴδιον φόβον, τὸν ὁποῖον ἠσθάνομην ὅταν τὴν ἐβλεπον ἐργαζομένη ὑπὲρ τοῦ αὐτιχοῦς τούτου τόπου. Καὶ μοῦ φέρει εἰς τὸν νοῦν τὴν εἰκόνα σαρκοβόρου θηρίου, τὸ ὁποῖον καὶ ὅταν κοιμᾶται δὲν εἶναι διὰ τὸν λόγον τοῦτο ὀλιγώτερον ἐπιφοβόν. Καὶ θὰ ἤθελα νὰ γράψω κατὶ διὰ τὰ ὕδατα τῆς Στυμφαλίδας, τὰ ὁποία τόσον μᾶς συνετάραξαν ἐσχάτως, καὶ διὰ τὴν ζέστην καὶ διὰ τὴν σκόνην πράγματτα συνδεόμενα τόσον μετὰ τὸ νερόν, διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς ἀντιθέσεως, ὅπως εἶναι προσωρισμένον νὰ συνδεῶνται εἰς τὸν κόσμον ἀρρήκτως διὰ τὰ εἰς ἐχθρότητα μεταξὺ των εὐρισκόμενα πράγματα. Καὶ θὰ ἤθελα πάλιν νὰ γράψω κατὶ διὰ τὰ ὑπαίθρια θεάτρα μας τὰ κατακλύσαντα τὰς Ἀθήνας, χωρὶς νὰ εἶναι τὸ φαινόμενον τοῦτο, εἰμὴ ἐνδειξίς καὶ αὐτὸ μᾶζι μετὰ τὰ τόσα ἄλλα τῆς παρακμῆς των πλέον καὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ των. Καὶ θὰ ἤθελα νὰ ἐξέλθω τῶν ὀρίων τοῦ τόπου μας καὶ εἴπω δύο λέξεις διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀθέρωφ καὶ διὰ τὴν δίκην τῶν Ρεν-νῶν, καὶ τὴν θρυλληθεῖσαν ἀναθεώρησιν τῆς δίκης τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ ναυάγιον τοῦ συνεδρίου τῆς Χάγης, καὶ τὴν παραίτησιν τοῦ Τσάρου, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι ὄλα τῆς ἐποχῆς τὰ φέροντα ζητήματα, καὶ νὰ ἐκφέρω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου ἐπ' αὐτῶν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν τόσην ζέστην, νὰ θελήσω νὰ θίξω τοιαῦτα ζητήματα δὲν νομίζετε, ὅτι εἶναι πολὺ τολμηρὸν; Καὶ δὲν φρονεῖτε ὅτι κάμνω καλὰ ἂν σταματήσω μετὰ τῆς ἀναγραφῆς των μόνον;

Δ. Φρ.

Η ΦΘΙΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἐὰν κατασχωνται καὶ ἐξαφνίζωνται ἐν τοῖς δημοσίοις σφαγείοις τὰ ὄργανα ζωῶν ἐπὶ τῶν ὁποῖων ἀνερίσκονται τὰ φύματα διατί πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται ἡ πώλησις τοῦ γαλακτος ὅταν εἰς αὐτὸ εὐρίσκωνται οἱ βράκιλοι τῆς φυματιώσεως; Καὶ τίς ποτε ἐν Ἑλλάδι ἐσκέφθη περὶ ἐξελέγσεως τοῦ παρεχομένου τοῦ κοινῶν γαλακτος; Τὸ μέσον διὰ νὰ διαγνώσῃ τις ἐὰν ἀγέλαις τις γαλακτοφόρος ἦνε φυματιώσα τὸ ἔγχομα καὶ ἀναμνησκόμενοι ὅτι τὸ γάλα τῶν προσβεβλημένων ἀγελάδων εἶνε βλαβερόν ὄχι μόνον ἐνεκα τῶν βακίλων, τοὺς ὁποῖους δύναται νὰ περιέχῃ ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τῶν τοξίνων, αἷτινες, ὡς ἀπεδείξεν ὁ de Michele δύνανται νὰ

«Τὶ νὰ ἔχω, νομίζετε;» Εἶπεν ἡ Nellie, ἡ μικρὰ ἀγγίλους κῆρη. «Τὶ νομίζετε ὅτι ἔχω;»

«Λοιπὸν, ἀγαπητῆ μου δεσποινίς, ἡ περίπτωσις εἶνε λίαν σοβαρὰ. Φρονῶ ὅτι ἔχετε ἀρχὴν φυματιώσεως, δῆλα δὲ, ἔχετε φθίσειν.» Ἡ Nellie ἔμεινε ὅσον ἡδύνατο σοβαρὰ—«Ἰατρέ, εὐαρεστεῖσθε, νὰ μοι γράψητε τὴν ἀσθένειάν μου, καὶ νὰ μοι δώσητε μίαν ἔκθεσιν αὐτῆς;»

«Βεβαίως» ἀπήντησεν ὁ ἱατρὸς. Οὕτω δὲ ἔγραψε τὴν διάγνωσιν αὐτῆς. «Ἡ δεσποινίς αὕτη ἔχει ἀρχὴν φυματιώσεως», καὶ τῇ ἔδωκε τὴν ἔκθεσιν λαθῶν τὸ εἰκοσατάλληρον χαρτονομίσμα. Ἐκείνη δὲ λαβοῦσα τὴν ἔκθεσιν ἐχαίρεισε καὶ ἐπέβη τῆς ἀμέλῃς της. Ἐκείθεν ἤλασεν εἰς ἕτερον ἱατρὸν. Ἐκείσε καὶ τῷ λέγει. «Ἰατρέ, εὐαρεστεῖσθε νὰ με ἐξετάσητε καὶ εἰπῆτέ μοι ποῖόν τὸ ἐνόημά μου;»

«Ἐὐχαρίστως, δεσποινίς, ἀμα δὲ εἶδε καὶ τὸ εἰκοσατάλληρον χαρτονομίσμα.»—Ἐπιασε τὸν σφυγμὸν της, τὴν ἐξήτασε, τὴν ἐστηθασκόπησε καὶ σείσας τὴν κεφαλὴν ἐκείθεν αὕτη δὲ τῷ εἶπεν, «Ἰατρέ, τί τρέχει;»

— Ἀγαπητῆ μου δεσποινίς, λυποῦμαι νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἔχετε πάντα τὰ φαινόμενα ἀρχομένης νεφρίτιδος.»

— Ἰατρέ, εἰμπορεῖτε νὰ τὴν περιγράψητε, παρακαλῶ, καὶ μοι δώσητε μίαν ἔκθεσιν;— Ὁ ἱατρὸς περιέγραψε τὴν νόσον καὶ ἐνεχείρισε τῇ δεσποινίδι τὴν ἔκθεσίν του, προτκαλέτας αὐτὴν νὰ ἐπανέλθῃ.

Ἡ Nellie ἐπέβασα τῆς ἀμέλῃς μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν ἄλλου ἱατροῦ. «Εὐαρεστεῖσθε, ἱατρέ, νὰ μοι εἴπητε τί ἔχω;» «Μάλιστα.» Τὴν ἐκύτταξε πολὺ σοβαρῶς, τὴν ἐστηθασκόπησε καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του. Αὕτη δὲ καθίσασα εἶπεν, «Ἰατρέ παρακαλῶ νὰ μοι εἴπητε τί τὸ ἐνόηλόν με;»

«Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς εἴπω, ἀλλ' εἶνε κατάδηλον ὅτι τὸ ἦπαρ σας εἶνε πολὺ ἠνωχλημένον.»—Ἐκείσε καὶ ἔγραψε τὴν ἔκθεσίν του. Αὕτη δὲ ἐπέβασ ὡσαύτως τῆς ἀμέλῃς μετέβη εἰς ἄλλον ἱατρὸν.

«Ποῖόν τὸ ἐπάγγελμά σας.» Ἐρωτᾷ αὕτη ὁ ἱατρὸς.

— «Εἶμαι», εἶπε, «φιλόλογος.» Ἐπιασε τὸν σφυγμὸν της καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του. «Ἀγαπητῆ μου δεσποινίς, εὐρίσκεισθε ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ ἔχετε ἀρχὴν ἰδιοπαθητικῆς μυϊκῆς ἀτροφίας.»

— «Λοιπὸν, εἶπεν αὕτη, Ἰατρέ, τί τοῦτο ἐννοεῖ;— «Αἶ!.. εἶπεν αὐτὸς, ἀγαπητῆ μου δεσποινίς, ἰδιοπαθητικὴ μυϊκὴ ἀτροφία ἐννοεῖ ὅτι δυστυχῶς οἱ μῦς σας εἶνε ἄνευ τροφῆς, καὶ ταχέως φθίνουσιν, φοβούμαι δὲ, ἀγαπητῆ μου δεσποινίς, ὅτι θὰ παραλύσετε.»

«Λοιπὸν, Ἰατρέ, παρακαλῶ νὰ μοι τὴν περιγράψητε.»

Ὁ ἱατρὸς τῇ ἔδωκε τὴν ἔκθεσιν, αὕτη δὲ μετὰ πολλοῦ κόπου ἔφυγεν ἐκείθεν χωρὶς νὰ γελᾷ. Ἀλλ' ἐνῶ ἐξήρχετο εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, ἀτράχά ὅπως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ «Κόσμου».

Εἰσελθοῦσα δὲ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Διευθυντοῦ εἶπεν. «Ἰδού αἱ πέντε ἐκθέσεις, αἱ πέντε διαγνώσεις, καὶ νῦν κρίνατε ὁ πό σ ἡ σ ο φ ῖ α ὑπάρχει ἐν τοῖς ἀρίστοις ἡμῶν ἱατροῖς, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε.»

Τὸ γεγονός τοῦτο ἐδημοσίευσεν ὁ «Κόσμος» τὴν ἐπιούσαν ἄνευ τῶν ὀνομάτων τῶν ἱατρῶν ἠπειλήσε δ' ὅτι ἐὰν οἱ ἱατροὶ ἤρουντο αὐτὸ θὰ ἐδημοσίευσεν τὰ ὀνόματά των. Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἤρθησαν αὐτό.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ).

Ζήθιος Γ. Τυπάλδος (Καθηγητής).

«Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ὅπως εὐαρεστηθῶσι ν' ἀποστείλωσι τὰς καθυστερουμένας αὐτῶν συνδρομάς λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰς δαπάνας εἰς ἃς ἐπιβαλλόμεθα διὰ τὴν ἐκτύπωσιν καὶ ἀποστολὴν τῆς Ἀττικῆς Ἰριδος».

εὐρεθῶσιν ἐν τῷ γάλακτι καὶ αἰτίνες εἶνε λίαν βλαβεραὶ διὰ τὸν ποιούμεναι χρῆσιν αὐτοῦ, ἀναγνωρίζεται ἡ ἀπαραιτήτος ἀνάγκη τῆς διοργανώσεως μιᾶς ἐλλόγου κτηνοτροφικῆς ἐπιθεωρήσεως τῆς παραγωγῆς τοῦ γάλακτος ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἀγελάδος, ἥτις τὸ παραγάγει μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸ ἀγοράζει ὁ καταναλωτής. Ἡ ἐξελεγχίς δὲ τοῦ γάλακτος δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ποσότητα τοῦ περιεχομένου ὕδατος, βουτυροῦ κλπ. καὶ ἐν γένει εἰς τοὺς φυσικοχημικοὺς χαρακτῆρας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς βακτηριολογικοὺς, καθ' ὅσον νεώτερα ἔρευνα ἀπέδειξαν ὅτι τὸ γάλα δύναται νὰ ἔνεκα βλαβερὸν ἔνεκα νοσογόνων στοιχείων ἐπιμόρφων καὶ ἔνεκα προϊόντων τοξικῆς, ἅτινα δύναται νὰ περιέχῃ. Πειπεισμένοι περὶ τούτου οἱ κυβερνηταὶ τῶν διαφόρων κρατῶν ἔχουσιν ἐφαρμοσθεῖς συστήματα ἐπιθεωρήσεων τῶν γαλακτοφόρων ἀγελάδων, τῶν γαλακτοπωλείων κτλ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐξέτασις τοῦ γάλακτος τοῦ διδομένου πρὸς πώλησιν οὔτε εἶνε ἐξ ἄλλου δυνατόν πάντοτε αἰ χημικαὶ καὶ βακτηριολογικαὶ ἔρευνα διὰ τοῦτο δέον νὰ ἐξασκῆται αὐστηρὰ ἐπιβλεψίς ἐπὶ τῶν μερῶν τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ.

Καίτοι δὲν δύναται τις νὰ συλλάβῃ ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θυμάτων τῆς φυματιώσεως τῶν ἀνθρώπων διὰ τῶν τροφῶν, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐν μέρος ὄχι ἀσήμντον ἐξ αὐτῶν προέρχεται ἐκ τοῦ γάλακτος, ὅπερ περιέχει τὸν φυματιώδη ἴον, πρᾶγμα ὅπερ ἐπιβάλλει αὐστηρὰν πάντοτε ἐπιθεωρήσιν τῶν γαλακτοφόρων ἀγελάδων.

Ἡ ἄδεια τῆς παραγωγῆς τοῦ γάλακτος πρὸς πώλησιν ὡς ὕγρου πρέπει νὰ δίδηται εἰς πρόσωπα, ἅτινα παρέχουσιν τὰς ἀναγκαῖας ἐγγυήσεις καὶ κατέχουσιν μέρη δι' ἐνσταυλήσεως τῶν γαλακτοφόρων ἀγελάδων, ἅτινα ἐπιτρέπουσιν ἐπαρκῆ ἐπιβλεψίαν.

Εἰδικαὶ διατάξεις πρέπει νὰ καθορίζωσι τὰς καταλλήλους περιποιήσεις τῶν γαλακτοφόρων ἀγελάδων, τὴν διατροφήν αὐτῶν ἐκ τῆς ὁποίας ἀπορριπτεῖ αἰ τροφαί, αἰτίνες εἶνε ἱκαναὶ νὰ μεταδώσωσι εἰς τὸ γάλα βλαβεράς ἰδιότητας, τὴν ἀμειψτὸν καθαριότητα τῶν σταύλων, τῶν καδῶν, τῶν χειρῶν τοῦ ἀμειγοντος, τὴν ἀπόκλεισιν ἐκ τῶν βουστασιῶν ἀτόμων προσβεβλημένων ὑπὸ μολυσματικῶν ἀσθενειῶν καὶ ἀγελάδων ὑπόπτων ἀπὸ ὠρισμένων ἀσθενειῶν.

Διὰ νὰ εὐκολύνωσι τὴν ἐπιβλεψίαν ταύτην οἱ ἀρμοδίιοι ἔπρεπε νὰ ἀναθέσωσιν τὴν παραγωγὴν καὶ πώλησιν τοῦ γάλακτος εἰς μεγάλαις ἐταιρίαις δυναμένας νὰ δεχθῶσι μετ' εὐχαριστήσεως τὴν δέουσαν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἐξελεγχίαν.

Τὸ οὐσιώδες ὁμῶς σημεῖον τῆς ἐπιβλέψεως τῆς παραγωγῆς τοῦ γάλακτος, ἐγκεῖται εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν γαλακτοφόρων ἀγελάδων. Ἐπειδὴ εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον διὰ τῶν συνήθων κλινικῶν ἐρευνῶν καὶ διὰ τῶν καλλιτέρων νὰ βεβαιώσῃ τις τὴν ὑπαρξίν τῆς φυματιώσεως εἰς ἀγελάδα τινὰ δέον νὰ ὑποβάλλονται πᾶσαι αἱ γαλακτοφόροι εἰς τὴν δοκιμὴν διὰ τῆς λύμφος τοῦ Κῶκ καὶ πᾶσα τοιαύτη, ἥτις ἤθελε δώσει θετικὴν ἀντιδρασίν νὰ ἀποβληθῆ τοῦ βουστασίου καὶ νὰ σταλῆ εἰς τὸ δημόσιον σφαγεῖον.

Δὲν ἀρνοῦμαι τὰς δυσκολίας, αἰτίνες ἀπαντῶνται εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἐφαρμόσωσιν εἰς ὅλην τὴν παραγωγὴν τοῦ γάλακτος τὰς μεθόδους τῆς ἐπιβλέψεως, αἰτίνες καὶ ὑπαγορεύονται. Ἄλλ' ἄς ἐνθυμηθῶμεν τοῦ «volenti nihil difficile» ἢ ἄς ἀπαγορευθῆ ἡ πώλησις τοῦ γάλακτος.

Ἐὰν τὰ ἐρευρητικὰ πνεύματα ἀντὶ νὰ ἀφιερώσωσι

τὸν καιρὸν τῶν, τὸ χρῆμά τῶν, τὰς πνευματικὰς τῶν δυνάμεις εἰς τὸ κατασκευάζειν φοβερὰ μηχανήματα προωρισμένα διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ἐχρησιμοποιοῦν τὴν θελήσιν τῶν καὶ τὰ μέσα τῶν εἰς τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν ἀναριθμητῶν μικροβίων, ἅτινα εἰσὶν μᾶλλον ἀνθρώποκτόνα καὶ φθάνουσι μετὰ μεγαλειτέρης βεβαιότητος εἰς τὸ καταστρεπτικὸν σημεῖον τῶν πολεμικῶν μηχανῶν τῶν μέχρι τοῦδε ἀνακαλυφθεισῶν ὁ μέσος ὁρος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἦτο μέγαλιότερος.

Γ. Κυριαζῆς κτηνίατρος.

ΟΙ ΑΡΚΑΔΕΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΙΣ ΤΕΧΝΑΙΣ

ΑΝΥΤΗ

Ἡ Ἀρκαδία κατέχουσα τὸ κέντρον τῆς νήσου τοῦ Πέλοπος ἦν ἡ δασυδεστέρα καὶ ὄρεινότερα χώρα τῆς Πελοποννήσου. Ἡ Κυλλήνη καὶ τὰ Ἀρσάνια ἐφ' ὧν τὰ ὕδατα τῆς Στυγῆς, τὸ Μαινάλον ἡ προσφιλέστατον τοῦ Πανός κατοικία, τὸ Λύκκιον, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἦσαν τὰ ὑψηλότερα αὐτῆς ὄρη.

Ἡ Ἀρκαδία τὸ παλαιὸν κατεῖχε μείζονα τῆς σημερινῆς ἔκτασιν, διότι περιελάμβανε προσέτι τὰ περὶ Φινεῶν καὶ Στύμφλον χωρία, καὶ ἅπασαν σχεδὸν τὴν σημερινὴν ἐπαρχίαν Κελαβρύτων, ἐξικνουμένη ΒΔ. μέχρι τοῦ Ἐρυμάνθου ὄρους, ὅπερ ἐπίσης Ἀρκαδικὸν ἑθεωρεῖτο.

Εἰς τὰς κοιλάδας τῆς Ἀρκαδίας ἦτο σχεδὸν διηνεκέες ἔαρ, πηγαὶ διαυγεῖς καὶ κατάψυχοι, ὄρη ὑψηλὰ καὶ ὑψηλὰ, δάση κατὰ τὰς καὶ τηλεβόαι ποταμοὶ καθίστων τὴν χώραν τῶν προσεληνῶν καὶ βαλαρηγῶν Ἀρκαδῶν τερπνοτέραν καὶ εὐκρατοτέραν πάσης ἄλλης ἐλληνικῆς γῆς. Παρατηρητέον προσέτι ὅτι πλείστοι μῦθοι ὑπόθεσιν ἔχουσι ἐν Ἀρκαδίᾳ, οἷον ἡ γέννησις τοῦ Διός, τοῦ Ἐρμοῦ, οἱ μῦθοι τοῦ Πανός, τῆς Καλλιστοῦς, τοῦ Λυκάονος, Τηλέφου καὶ ἄλλων φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ μεγαλοπρεπὴς ἀλλ' ἀγρία φύσις τῆς Ἀρκαδίας καθίστα τὴν φαντασίαν ἐλευθεράν πρὸς παραγωγὴν μύθων.

Οἱ δὲ Ἀρκαδοὶ ἐπετήδευον τὴν θήραν, ποιμενικὴν, γεωργίαν, καὶ ἰδίως προσήρχοντο μισθοφόροι παρὰ διαφόροις λαοῖς, μυχόμενοι πρὸς ὄφελος αὐτῶν. Μὴ νομίσῃ ὁμῶς τις ὅτι οἱ Ἀρκαδοὶ ὑπῆρξαν ἄμουςοι καὶ ἄγροικοι, διότι πολλὰ τῆς Ἀρκαδίας τέχνα διέπρεψαν ἐν ταῖς ἐπιστήμας καὶ ταῖς καλαῖς τέχναις, οἷον ὁ Πολύβιος ὁ ἱστορικός, ὁ Ἀρίσταρχος ὁ δραματικός, ὁ Ἐχέμβροτος ὁ ἐλεγειογράφος, ἡ Διοτίμα ἡ Μαντινικὴ, Ἄνυτη ἡ Τεγέας, ἡ Λασθενία κλπ., οὓς μόνον κατ' ὄνομα ἀναφέρω προτιθέμενος περὶ σὺτῶν ἰδίαν διατριβὴν νὰ γράψω. Ἐνταῦθα θὰ διεξέλθω μόνον τὰ ἀφορῶντα τὰς γυναῖκας Ἄνυτην — Διοτίμαν — Λασθενίαν, ὧν ἡ μὲν πρώτη περὶ τὴν ποίησιν νῦδοκίμησε αἰ δ' ὕστερα περὶ τὴν φιλοσοφίαν.

Ἄνυτη ἡ Τεγεαίτις. Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεὺς περὶ τῶν ἐννέα περὶ τὴν ποίησιν εὐδοκίμων γυναικῶν ἔχει ποιήσῃ τὸ ἐπόμενον ἐπιγράμμα (Παλατινὴ Ἀνθολογία IX, 26)

Τὰς δε θεογλώσσους Ἑλικῶν ἔθρεψε γυναῖκας Ὑμνοῖς, καὶ Μακεδῶν Πιερίας σκόπελος,

1) Ὅθεν καὶ ἡ παροιμία «Ἀρκαδὰς μιμούμενος» ἐλέγετο ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ἄλλων καμνόντων (Σουΐδας).

Πηγήλλαν, Μοῖρῶν, Ἀνύτης, ἑτάμα, θήλυον Ὀμηρον, Λεσβιάδα Σαπφὸν κόσμον εὐπλόκαμον, Ἡρίνναν, Τελέσιλλαν ἀγαλέει, καὶ σέ, Κόριννα, Θουρὴν Ἀθηναίης ἀσπίδα μελωμένην, Νασαίδα θηλυγλωσσὸν, ἰδὲ Ἰλυκυαχέα Μύστον Πάσας ἀενάων ἐργατίδας σελίδων. Ἐννέα μὲν μούσας μέγας Οὐρανός, ἐννέα δ' αὐτὰς γαίαν τέκεν, θνατοῖς ἀφθιτον εὐφροσύναν.

Ὡστε τὴν Ἄνυτην, περὶ ἧς θὰ ὁμιλήσωμεν, ὀνομάζει θήλυον Ὀμηρον.

Ἡ ἡλικία τῆς Ἄνυτης δὲν ὀρίζεται ὑπὸ τῶν φιλόλογων ἐδραίως, ἀλλὰ μόνον δ' εἰκασίῶν καθ' ἃς πολλὰ διαμφισβητήσεις ὑπάρχουσι. Εὐρέθη πρὸ ἐτῶν ἀνδρίας τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ποιητριάς, ἥτις παρίσταται κατ' αὐτὸν κεκοσμημένη τὴν κεφαλὴν διὰ στεφάνου ἰων καὶ ῥόδων, ἔχουσα τὴν ἐτέραν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ ἀτενίζουσα πρὸς τὸν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Κηφισόδοτον, ὃν περιπαθῶς ἠγάπα. Γλυπτῆς δὲ τοῦ προμνημονευθέντος ἀνδριάντος, καθ' ἃ δεικνύει μικρὰ ἐπιγραφή παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ ἔργου, εἶναι αὐτὸς ὁ φίλος τῆς ποιητριάς Κηφισόδοτος.

Ἐπειδὴ ὁμῶς ἀναφέρονται δύο γλύπται Κηφισόδοτοι, ὧν ἡ ἡλικία διαφέρει κατὰ πολὺ, ἐγείρεται ἤδη τὸ ζήτημα ὁπότερος τούτων εἶναι ὁ φίλος τῆς Ἄνυτης. Ἐκ τῶν Κηφισοδότων ὁ μὲν πρεσβύτερος ἦν γυναικάδελφος τοῦ Φωκίωτος, ἀκμάσας περὶ τὴν 95 - 110ης ὄλυμ. ἦτοι περὶ τὸ 396 - 336 π. Χ. Ὁ Παισαρνίος (VIII, XXX, 5) ἀναφέρει γλυπτικὰ αὐτοῦ ἔργα ἐν Μεγαλοπόλει, πιθανῶς λοιπὸν καθ' ὃν χρόνον ἐξετέλει τὰ ἐν Μεγαλοπόλει ἔργα τοῦ διερχόμενος διὰ Τεγέας νὰ συνῆψε σχέσεις ἐρωτικὰς μετὰ τῆς Ἄνυτης. Ὁ ἕτερος Κηφισόδοτος ἦν υἱὸς Πραξιτέλους τοῦ γλυπτῆ, ἀκμάσας κατὰ τὸ 300 π. Χ. (Plinius XXXVI, 4, 60.) πιθανότερον φαίνεται οὗτος ὁ Κηφισόδοτος, ὁ νεώτερος, νὰ ἦτο ὁ φίλος τῆς ποιητριάς ἐτι δὲ καὶ ὁ σοφὸς κ. Μιστριώτης κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἀνάγει τὴν ἡλικίαν τῆς Ἄνυτης (ἰδὲ Γραμματ. τομ. Α', σελ. 258 - 259).

Καθ' ἕκαστα τοῦ βίου τῆς Ἄνυτης ἐλλείπουσι, μόνον τὰ κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς εὐκριτῶς γνωρίζομεν. Ἡ Ἄνυτη ἐν νεανικῷ αὐτῆς ποιήματι δυσχυρίζετο ὅτι θὰ μείνῃ διὰ βίου παρθένος, ἀλλὰ φαίνεται ἔλεγε τοῦτο ἐπειδὴ, κατὰ Θεόκριτον,

οὐκ ἤδει τὸν Ἐρωτα, τίς ἦν θεός, ἀλίκα τόξα χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ τόξα ποτὶ καὶ Δία βέλλει.

Ἡ θεὰ τοῦ ὠραίου Κηφισοδότου ἠγείρε ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Ἄνυτης κρυφίαν συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐρώσα καὶ μὴ πιστῶς ἀντερωμένη νύκτα τινὰ, τῆς σελήνης ἀνά τὸ στερέωμα σελαγούσης, ἡ ποιήτρια ἀπ' ἀποτόμου βράχου ἑλαφρὰ κατέπεσε τὸ ὄνομα τοῦ φιλάτου τῆς ψιθυρίζουσα.

Ἡ Ἄνυτη, ἄτε τέκνον τῆς ἠρωικῆς Τεγέας οὐσα, εἶχε τὸν χαρακτῆρα ἀνδρικόν, καθ' ἃ δὲ δεικνύεται ἐκ τῶν ποιημάτων τῆς συνέπασχε μετὰ τῶν δυστυχῶν, ἦτο φίλη πιστὴ, καὶ εὐσεβὴς περὶ τὰ θεῖα ἠγάπα δὲ νὰ πλανᾶται ἀνά τὰ δάση καὶ παρὰ τοὺς κελαρύζοντας ποταμοὺς καὶ διαυγεῖς πηγὰς νὰ συνθέτῃ ποιήματα καὶ νὰ παραδίδεται εἰς σκέψεις φιλοσοφικὰς, ὧν δὲν ἀμοιροῦσι τὰ ποιήματα αὐτῆς.

Κατὰ τὴν παράδοσιν ἡ Ἄνυτη εἶχε ποιήσει ἐμβλήματα καὶ ἄλλα πατριωτικὰ ἄσματα, ἐν δὲ ταῖς ἀνθολογίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Βυζαντίου κλειεῖται μελο-

ποιός, ἀλλὰ ὁ χρόνος δὲν διέσωσε οὔτε θούρια οὔτε μέλη αὐτῆς, εἰμὴ μόνον 24 ἐπιγράμματα ἀναφερόμενα εἰς θεότητα, ἀνθρώπους, ζῶα, πηγὰς καὶ ἱεροὺς τόπους. Τὰ ἐπιγράμματα ταῦτα δύναται νὰ διακριθῶσι εἰς τρεῖς κατηγορίας, εἰς ἀναθηματικά, εἰς ἐπιτύμβια καὶ τέλος εἰς ἐπιδεικτικά, ἅπαντα δ' εὐρήνται ἐν τῇ Παλατινῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀρκὰς Πολυδιάδης

ΜΗ ΜΕ ΡΩΤΗΣΗΣ

Ἄν ἐκλαψα εἰς τὴν ἐρημίαν. Ποτέ μὴ με ρωτήσης. Τὰ δάκρυα πῶχουσα γιὰ σέ. Μὴ θές νὰ μοῦ θυμῆσης. Μὴ με ρωτήσης ἄπονε, Μέσα ἡ καρδιά τί νάχη, Ἄσε νὰ ζῶ, νὰ φθείρωμαι Ὡς τὴν ἐρημίαν μονάχη.

Ἴσως μακρὰ σου λησμονῶ. Ταῖς λύπαις, τὰ δεινάμου. Καὶ μόνον βρίσκω ἀνάπαψιν Ὡς τὰ μύρια βάσανά μου.

Ζωὴ Φ.Τ.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Μία ἐορτὴ ἐν τῷ Ἐφθείφι Ἀδερῶφ.

ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς «Ἀναπλάσεως» τῆς 15 π. μ. ἀρθρίδιον πραγματευόμενον περὶ τῶν γενομένων ἐξετάσεων ἐν τῷ Ἐφθείφι «Ἀδερῶφ» κατὰ τὴν 11ην Ἰουλίου, ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος τῆς Α. Μ. τῆς βασιλείας μας. Κατὰ τὰς πληροφορίας ταύτας οἱ νεαροὶ κατάδικοι ἐξετάσθησαν εἰς τὰ ἐπόμενα μαθήματα τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσως, ἦτοι ἱερά, ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν, ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, ἱστορίαν καὶ γεωπονίαν, εἰς τὴν ὅποιαν οἱ κατάδικοι ἀπέδειξαν ὅτι εἶνε κάτοχοι γνώσεων, οὐ μόνον ἀνεγκάτων διὰ πάντα ὁπωσδήποτε μεμορφωμένων ἀνθρώπων, διὰ πάντα οἰκοκύριον, ἀλλὰ καὶ ἀπαραιτήτων διὰ τὸν πρακτικὸν αὐτῶν βίον. Ἄλλως, φανερόν τυγχάνει, ὅτι μαζί με τὰ ἱερά τὸ κατ' ἐξοχὴν σωφρονιστικὸν μῆθημα εἶνε τὸ τῆς γεωπονίας, διότι κατὰ τινα μείζον συγγραφέα ὁ εἰς αὐτὴν ἐνασχολούμενος δὲν ἔχει καιρὸν τὰ πονηρὰ νὰ σκεφθῆ. Ἐπειτα, διὰ τὴν πατρίδα μας, τὴν κυρίως γεωργικὴν, τὴν θεσηκευτικὴν διδασκαλίαν ἀπαραίτητος πρέπει νὰ συνοδεύῃ ἡ τῆς γεωργίας. Ὅθω μόνον θὰ εὐμερησώμεν ὡς ἄτομα καὶ θὰ μεγαλυθώμεν ὡς ἔθνος. Κατὰ τὰς ἐξετάσεις παρίστατο πλὴν τῆς Ἐπιτηρητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κυριῶν Καλλιόπης Κεραγιά, Ἑλμίνας Νάζου, Εὐφροσύνης Πλατόκα, καὶ οἱ κ. Ν. Μπούφης Γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, Θ. Γεννάδης τμηματάρχης τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου καὶ Γεωργ. Λαμπάκης ἀπεστακένος τῆς Βασιλείσεως.

Πρόσφατος Ἀμερικανικὴ τερατολογία ἀνεγείρει οἰκίαν διὰ νὰ κατοικήσωσιν ἐν αὐτῇ 400, χιλ. ἄνθρωποι. Ἀνεγείρεται ἡ οἰ-

1) ἐν λέξει Τεγέα.

κία αὐτὴ ἐν Ν. Ὑόρκῃ καὶ θὰ περιέχῃ διακόσια πατώματα. Ἀρχιτέκτονες αὐτοῦ τοῦ ἀκινήτου εἶνε οἱ γνωστοὶ Χάλδιγ καὶ Γκοῦξ. Τὸ καταληφθὲν οἰκόπεδον ὑπὸ τῆς οἰκίας ταύτης θὰ ἔχῃ ἔκτασιν 12 χιλ. μέτρων τετραγωνικῶν. Τὰ διακόσια πατώματα θέλουσιν ἔχει ἕκαστον ὕψος 4 μέτρων καὶ 50 ἑκατοστῶν, ὅταν δὲ συμπληρωθῇ τὸ τερατώδες τοῦτο οἰκοδόμημα θὰ ἔχῃ τριπλάσιον ὕψος τοῦ περιφίμου ἐν Παρισίοις Πύργου τοῦ Ἄιφελ. Ὡς ὕλικά οἰκοδομηῆς θὰ χρησιμεύσωσιν ὁ σίδηρος καὶ τὸ τοιμέντο καὶ πλάκες χάλυθος. Ὁ τοίχος τῆς βάσεως ἢ τῶν θεμελιῶν θὰ ἔχῃ πᾶχος πέντε περίπου μέτρων. Ἐκαστον τῶν διακοσίων πατωμάτων κατὰ τὸ σχέδιον τῶν ἀρχιτεκτόνων θὰ περιέχῃ ἰδιωτέρας κατηγορίας τεχνιτῶν. Οὕτω θὰ εὐρίσκη τις εἰς ἕν πάτωμα τοὺς χρυσοχόους, εἰς ἄλλο κειθουρούγους, εἰς ἄλλο καταστήματα συρμῶν κτλ. Ἴατροί, φαρμακοποιοὶ καὶ κλινικοί, θὰ κατενεμηθῶσι σχεδὸν πανταχοῦ ἐν τῷ ἀπεράντῳ αὐτῷ ξενῶνι, ὅστις θὰ περιέχῃ πλεονα τῶν 100 χιλιάδων διαμερισμάτων διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Ἀλλὰ προσέτι θὰ περιέχῃ θέατρον μελλοδράματος, θέατρον δράματος, δύο Παικιλιῶν, εὐρυτάτην αἴθουσαν ἐορτῶν, ἄλλην μεγάλην αἴθουσαν συνομιλιῶν καὶ αἰθούσας συζητήσεως διὰ 10 ἢ 12 ἑταιρείας. Αἱ κλίμακες θὰ ἀντικαταστήθωσι διὰ 50 ἠλεκτρικῶν ἀνελευστήρων, οἵτινες θὰ ἐξυπηρετῶσι πάντα τὰ πατώματα καὶ θὰ θέτωσι ταῦτα ἐν συγκοινωνίᾳ.

Πρόκειται περὶ ἐντόμου, καλουμένου Κισίγκ Μτουγ, ἥτοι κορέας τοῦ φιλήματος. Ἐκατοντάδες ἀσθενῶν κεντρωθέντων εἰς τὰ χεῖλη ἐξεδήλωσαν ἀμέσως τὰ συμπτώματα δηλητηρίασεως τοῦ αἵματος. Τὸ πρῶτον θύμα ὑπῆρξε παιδίον ἐκ Φιλαδελφείας. Τὰ νοσοκομεία πληροῦνται ἀνθρώπων ἀσθενῶν, ἐχόντων τὰ χεῖλη ἐξοιδημένα. Ἡ κυβέρνησις ὥρτισεν ἤδη χρηματικὴν ποσὴν πρὸς ἀμεσον ἀναζητήσιν ἱαματικῶν εἰς μικροβιολογικὸν ἐργαστήριον τῆς Βασιγκτώνας.

Εἰς τὴν ἀμερικανικὴν πόλιν Μαίσιφιελὸ τῆς πολιτείας Κεντουκυ, ἢ σύζυγος ἐνὸς κάποιου Μούρ ἐγέννησεν εἰς τὴν πρώτην γένναν τῆς πέντε παιδάκια ἀρσενικά, τὰ ὅποια ὅλα εἶνε ὑγιεστατα καὶ ἀκμαϊότατα, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ καθένα δὲν ζυγίζει περισσώτερον ἀπὸ 4—5 λίτρας. Ὁ πατέρας τῶν τραβὰ τὰ μαλλιά του καὶ συλλογίζεται τί ἔχει νὰ γείνη ἂν ἐξακολούθησῃ ἢ γυναικίᾳ του νὰ γενῆ διαρκῶς πεντάδυμα!

Ἀναγγέλλεται ἐκ Ν. Ὑόρκης εἰς τὸν « Ἡμερησίον Ταχυδρόμον » τοῦ Λονδίνου, ὅτι ὁ δόκτωρ Κούρτης, πρῶην καθηγητῆς τῆς μικροβιολογίας ἐν τῇ ἱατρικῇ σχολῇ τοῦ Σικάγου ἔγραψεν ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν εἰς τὸν Ἀνδρέαν Κορνέγυ τὸν λίαν γνωστὸν ἑκατομμυριούχον διὰ τῆς ὁποίας βεβαίον, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἤθελον μόνον νὰ ζῶσι συμφῶνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης θὰ ἠδύνατο νὰ ζήσωσιν ἕως χίλια ἔτη. Ὁ δόκτωρ Ρωμᾶνος Κούρτης, βεβαίον ὅτι τὸ μυστήριον τῆς μακροβιότητος κείται ἐν τῇ καταστροφῇ τῶν παρασίτων καὶ ἱκετεύει τὸν κ. Κορνέγυ νὰ διαθέσῃ 50 ἑκατομμύρια δολλαρίων πρὸς ἴδρυσιν ἰνστιτούτου εἰς ὃ θὰ διδάσκωνται ἡ ὑγιεινὴ καὶ τὰ μυστήρια τῆς μικροβιολογίας ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς.

ΓΝΩΜΑΙ ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ

— Ἡ μεγαλειτέρα τιμωρία εἰς ἕνα πολύλογον ἄνθρωπον εἶνε νὰ τοῦ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν, ὅταν ὅμως ὀμιλῇ τότε ἀποδεικνύεται ἀμαθὴς εἰς τοὺς παρερισκομένους, τὸν βαρύνονται δὲ πάντες ἐνὸς ὅμως τοιούτου ἢ παρουσίας εἰς τὴν τράπεζαν εἶνε ἀπαραίτητος.

— Οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ, Κύρνε, νὰ εἶνε φίλος μετ' ἐκείνον ὅστις ἐξέπεσεν, καὶ ἐὰν ἀκόμη ἐγεννήθησιν ἐκ τῆς αὐτῆς γαστροῦ,

— Εἰς τοὺς ὑπηρέτας καὶ δούλους σου νὰ εἶσαι αὐστηρὸς. ἀλλὰ καὶ γλυκὺς σύναμξ καθὼς καὶ εἰς τοὺς γείτονάς σου.

— Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι δὲν γεννῶνται ἐκ φύσεως ὅπως διόλου τοιοῦτοι· ἀλλ' ἡ συναναστροφή μετὰ κακῶν ἀνθρώπων τοὺς ἔκαμε κακοὺς· ἀπὸ φαύλους φίλους ἐδιδάχθησαν κακὰς πράξεις κακὰς φράσεις καὶ ὕβρεις καὶ ὅτι δῆποτε ἀκούσουσιν ἀπὸ ἐκείνου, αὐτὸ νομίζουσι ὅτι εἶνε τὸ ὀρθόν.

— Πολλοὶ κοινοὶ ἐπλούτησαν καὶ οἱ εὐγενεῖς ἐγένον πτωχοί· ἀλλ' ἡμεῖς δὲ θὰ ἀνταλλάξωμεν τὸν πλοῦτον μετὰ τὴν ἀρετὴν, διότι ἡ μὲν ἀρετὴ εἶνε αἰώνια, χρήματα ὅμως ἄλλοτε ἔχει τις, ἄλλοτε ἔχει.

— Κύρνε, ὁ μὲν εὐγενὴς ἀνὴρ ἔχει πάντοτε σταθερὰν χαρακτῆρα, ἔχει δὲ τὸ θάρρος νὰ ἀντέγῃ καὶ εἰς τὰς δυστυχίας καὶ εἰς τὰς εὐτυχίας, ἐὰν ὅμως ὁ Θεὸς δώσῃ περισσῆν καὶ πλοῦτον εἰς κοινὸν ἄνδρα, τότε, καθὼς ἄφρων οὗτος, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ κρύψῃ τὴν ἰδιότητά του.

— Οὐδέποτε, Κύρνε, νὰ προτιμήσῃς διὰ μικρὰν πρόφασιν νὰ γάσῃς τὴν φιλίαν ἐνὸς φίλου σου, πειθόμενος εἰς κακὴν διαβολὴν· διότι ἐὰν διὰ τὸ παραμικρὸν δυσαρεστῆσαι μετὰ τοὺς φίλους σου, εἰς τὸ τέλος θὰ κατανήσῃς νὰ μὴ ἔχῃς κανένα· οἱ ἄνθρωποι, Κύρνε, εἶνε φύσει ἁμαρτωλοὶ οἱ θεοὶ μόνον εἶνε ἀμαρτητοί.

— Καὶ ὁ βραδυκίνητος ἀλλὰ δίκαιος ἄνθρωπος Κύρνε, ἔφθασε καὶ κατέβαλε τὸν ταχύπουν διότι ἐβαδίζε μετὰ τὴν ὁδὸν τοῦ δικαίου.

— Βαδίζε, Κύρνε, πάντοτε τὴν μέσσην ὁδὸν καθὼς ἐγώ, μηδὲ νὰ δίδῃς εἰς τοὺς μὲν ὅτι ἀνῆκει εἰς τοὺς δέ.

— Μὴ ἀγαπήσῃς, Κύρνε, ἄνδρα φυγάδα μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ὠφελήθῃς ἀπὸ αὐτόν· καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του θὰ εἶνε πάλιν ὁ αὐτός.

— Μὴ τρέχεις, Κύρνε, πολὺ, εἰς πᾶσαν ἐργασίαν σου πᾶν μέτρον ἄριστον· καὶ τοῦτο εἶνε μία ἀρετὴ τὴν ὁποίαν δυσκόλως δύναται τις νὰ ἀποκτήσῃ.

— Εἶθε νὰ δώσῃ ὁ θεὸς εἰς ἐμεῖς, καὶ χάριν τῶν φίλων μου, οἵτινες πράγματι μετὰ ἀγαποῦν, νὰ ἀξιώθῃ νὰ γείνω ἰσχυρότερος ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου· καὶ τότε θὰ πιστεύσω ὅτι ὑπάρχει Θεὸς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀφοῦ τοὺς ἴδω νὰ τιμωρηθῶν πρὶν ἀποθάνω.

— Ἄλλ' ἀκούσε με, Ὀλύμπιε θεέ, καὶ ἀξιώσον με νὰ ἴδω καὶ ἐγὼ ἕνα καλὸν ἀντὶ τῶσων κακῶν ὅσων ἔπαθον θὰ ἐπρωτίμω δὲ ν' ἀποθάνω ἐὰν ἤξευρα ὅτι δὲν θὰ ἔπαυον πρὸς στιγμὴν τὰ δεινά μου, καὶ ὅτι θὰ ἐδίδεις καὶ ἄλλας ἀνίας ἐπὶ ἀνιῶν· οὕτω πως θέλει ἡ τύχη μου, καὶ τὸ κακὸν εἶνε ὅτι δὲν φαίνεται νὰ τιμωρηθῶσιν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοί μου ἀφῆρσαν διὰ τῆς βίας τὴν περισσῆν μου καὶ τὴν κατέχουσι τὴν παρανόμως· ἐγὼ δὲ ἀπέβαλον τὰ πάντα ὅπως ὁ σκύλος ὅταν περῆ ἀπὸ τὸν ποταμὸν· εἶθε νὰ ἀξιώθῃ νὰ πῶ τὸ αἷμα τούτων· νὰ τοὺς πάρῃ δὲ καὶ νὰ τοὺς σηκῶσιν κανένας δίκαιος διχθολὸς ὁ ὁποῖος θὰ πράξῃ ταῦτα συμφῶνως μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου.

— Ἡ ἀθλία πενία τί ἐξικουθεῖς νὰ μὲνῃς εἰς ἐμέ, ἐλησμώνησες νὰ πᾶς καὶ εἰς ἄλλον· δὲν εἶνε ἀνάγκη διὰ νὰ με ἀγάπῃς καὶ τῶσον, πήγαινε καὶ εἰς ἄλλον οἶκον νὰ κατοικήσῃς καὶ μὴ θέλεις πάντοτε νὰ μετέγῃς εἰς αὐτὸν τὸν ἀθλίον βίον μου.

— Θάρρει, Κύρνε, εἰς τὰ δεινά, ὅπως καὶ εἰς τὰς εὐτυχίας ἔγαιρες, ἡ ἰδίᾳ τύχη σου ἔδωκε καὶ τὰ δύο· ὅπως δὲ μετὰ τὴν εὐτυχιάν ἐλαβες δυστυχῆματα, οὕτω καὶ τὴν πρῶτον πρῶτον εὐτυχίαν εὐχόμενος εἰς τοὺς θεούς.

Ἐξεδόθησαν

ΦΛΟΓΕΣ
ΦΩΤΑ ΚΑΙ ΣΚΙΕΣ

ὑπὸ ΧΡΙΣΤΟΥ ΒΑΡΑΕΝΤΗ